

Arrest

nr. 301 953 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DER HAERT
Louizalaan 54/3e verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oegandese nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. VAN DER HAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die verklaart de Oegandese nationaliteit te bezitten, diende een verzoek om internationale bescherming in op 31 december 2019.

1.2. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), hoorde verzoeker in het Engels op 29 maart 2023 en 15 mei 2023. Zijn advocaat was tijdens het tweede persoonlijk onderhoud aanwezig.

1.3. Op 21 september 2023 nam de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Oegandese nationaliteit te bezitten. U werd geboren in Kiryandongo district. Uw biologische ouders verhuisden naar Kampala. Uiteindelijk kwamen ze terecht in Nsangi, Kampala, waar ze werkten voor P. B. en F. N.. Na drie maanden wilden P. en F. uw biologische ouders introduceren bij de voorzitter van jullie gemeenschap. De voorzitter accepteerde dit echter niet, omdat uw biologische ouders geen documenten hadden om zich te identificeren. Vervolgens zijn uw biologische ouders vertrokken, maar ze lieten u en uw broer D. achter bij P. en F.. P. en F. adopteerden u en uw broer D.. U groeide vervolgens op in Nsangi bij P. en F. en hun twee biologische kinderen D. en D.. U ging naar school tot het vierde secundair. U kon echter nooit uw diploma's behalen omdat u geen officiële documenten had. Daarnaast werd u opgeleid tot witch doctor. Omdat u aan syndactylie lijdt dachten uw familieleden immers dat u speciale krachten had. In 2016 wilde u niet langer de opleiding tot witch doctor volgen. Uw adoptiefamilie was hier echter niet tevreden mee, waarop u werd aangevallen door hen. Bij deze aanval verloor u uw voortanden. U werd naar Masaka gebracht bij uw tante Suzanne. Toen u hier aankwam leed u nog onder de gevolgen van de aanval van uw familieleden. U werd daarom naar de traditionele genezer gestuurd. Omdat u nog nieuw was in de buurt werd u begeleid door een buurjongen, N.. Uw heup was ook gehavend, maar daar kon de genezer niet naar kijken omwille van het feit dat ze een vrouw was en dat de behandeling in uw schaamstreek moest gebeuren. Vandaar dat N. werd ingeschakeld om de behandeling te doen. Na verloop van tijd raakte u goed bevriend met N.. Jullie begonnen te praten over zaken als homoseksualiteit en begonnen uiteindelijk ook een seksuele relatie. Eind 2016, toen u naar het voetbalveld ging en daar N. ontmoette, kusten jullie elkaar per ongeluk op de mond. Omstaanders zagen dit en begonnen jullie uit te schelden. Uit vrees voor massajustitie, besloot u weg te rennen en naar het politiekantoor te gaan. De politie reageerde echter eveneens heftig en besloot u op te sluiten. Gezien u geen identiteitsdocumenten had werd u als minderjarige naar de gevangenis gestuurd. Uiteindelijk was er daar wel een bewaker die zag dat u minderjarig was en u werd naar Kampiringisa gestuurd, een detentiecentrum voor jongeren. Hier bleef u een drietal maanden. Uw vader kocht vervolgens een beveiligingsagent om, waardoor u kon ontsnappen. Uw vader bracht u naar een vriend van hem, K., waar u een drietal maanden bleef, tot uw vader alle documenten in gereedheid had gebracht zodat u kon reizen naar Spanje. Op 26 juli 2017 reisde u naar Madrid. Op 20 december 2017 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in (hierna VIB). Uw verzoek werd afgewezen. Op 26 december 2019 reisde u naar België. Op 31 december 2019 diende u een VIB in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ).

U legde geen documenten neer ter ondersteuning van uw VIB.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U stelde dat u niet kon terugkeren naar uw land van herkomst Oeganda, wegens vrees voor vervolging omwille van uw seksuele oriëntatie, en verder ook omdat u problemen had met de familie van uw adoptieouders nadat u niet langer wenste opgeleid te worden als witch doctor.

Vooreerst wordt er op gewezen dat verwacht kan worden van een verzoeker om internationale bescherming - die zich beroept op internationale bescherming omwille van het feit dat deze persoon een **specifieke, persoonlijke vrees voor vervolging** koestert bij terugkeer naar zijn land van herkomst – dat deze doorheen zijn procedures voor internationale bescherming ook eenduidige, coherente verklaringen zou afleggen over deze **specifieke, persoonlijke vrees** en de redenen waarom de verzoeker dit vreest. Uit verschillende stukken in het administratieve dossier blijkt echter dat u doorheen uw VIB-procedures in Spanje en België op drie verschillende gelegenheden andere redenen aanhaalde waarom u precies uw

land van herkomst, Oeganda, was ontvlucht en waarom u precies vervolging vreesde bij terugkeer naar Oeganda.

Zo werd er op 30 april 2022 een interview in de Belgische krant *De Morgen* gepubliceerd waarin u praatte over uw leven als vluchteling en de redenen waarom u uw land ontvluchtte (zie administratief dossier). Hierin valt te lezen dat u in november 2019 op voetbalstage was in Spanje, toen u op WhatsApp een bericht kreeg van een vriend die stelde dat uw vader was gedood bij protesten in Kampala door een verdwaalde kogel. In het artikel komt ook aan bod dat uw vader een politiek activist was die Bobi Wine steunde – wat de belangrijkste opposant van de president van Oeganda Yoweri Museveni is. U verklaarde dat u na de dood van uw vader niet langer wenste terug te keren naar Oeganda en daarom besloot asiel aan te vragen in België. Het artikel in *De Morgen* verwijst verder ook naar contact dat ze hadden met uw moeder. Uw moeder verklaarde hierbij eveneens dat jullie familie zeer betrokken was in de politiek en dat jullie banden hadden met de Democratic Party en de People Power Movement van Bobi Wine steunden. Ze haalde verder nog aan dat ze geloofde dat u problemen zou gekend hebben mocht u in Oeganda zijn gebleven, gezien er ook veel vrienden van u waren die werden gearresteerd (zie administratief dossier).

Dit blijkt echter niet te verenigen met wat u verklaarde bij de Belgische asielautoriteiten, namelijk dat u Oeganda was ontvlucht nadat uw gemeenschap u had zien kussen met een vriend, waarop ze u beschuldigden van homoseksualiteit, waarna u in de gevangenis en een jeugddetentiecentrum belandde. U stelde dan ook dat u niet kon terugkeren naar Oeganda, wegens vrees voor vervolging omwille van uw seksuele oriëntatie, en verder wees u ook op de problemen die had met de familie van uw adoptieouders nadat u niet langer wenste opgeleid te worden als witch doctor – wat u eerder ook in Spanje had aangehaald. Over het feit dat uw vader een politieke activist was en de problemen die uw familie hierdoor kende, of het feit dat u omwille van zijn dood een VIB indiende, zei u echter niks tegen de Belgische asielautoriteiten – ondanks verschillende mogelijkheden. Vooreerst mag het verbazen dat u in deze verschillende contexten geheel verschillende vluchtmotieven aanhaalde. Immers gaf u in het artikel in *De Morgen* aan dat u eigenlijk Oeganda niet had verlaten omwille van problemen die u daar kende, maar stelde u wel dat u gewoon op voetbalstage was, toen u plots vernam dat uw vader werd neergeschoten. Uw besluit om internationale bescherming te verzoeken kwam er pas nadat – en omwille van het feit dat – uw vader werd neergeschoten. Echter, bij de Belgische asielautoriteiten gaf u aan dat u Oeganda ontvluchtte nadat u problemen had gekend omwille van uw seksuele oriëntatie en dat u vervolgens met een vals paspoort het land ontvluchtte richting Spanje. Het mag duidelijk zijn dat deze **twee vluchtverhalen niet compatibel** zijn. Het feit dat zowel u als uw moeder in een **vrijwillig** interview over uw traject als vluchteling en uw problemen in Oeganda helemaal niets vertelden over de vluchtmotieven en de vrees voor vervolging – in eerste instantie uw seksuele oriëntatie en in tweede instantie de problemen die u kende met uw familie – die u bij de Belgische asielautoriteiten wel aanhaalde én het feit dat u bij de Belgische asielautoriteiten helemaal niets zei over de problemen die u en uw moeder wel noemden in het artikel in *De Morgen* – namelijk de beweerde problemen die uw familie en uw vader kenden als politieke opposanten van de Oegandese regering – toont dan ook aan dat u er niet voor terugdeinst om contrasterende verklaringen af te leggen betreffende uw vluchtmotieven en de redenen waarom u niet kan terugkeren naar Oeganda. Dit roept dan ook verdere vragen op bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Er kan bovendien niet worden ingezien waarom u zou besluiten om op twee verschillende gelegenheden – in december 2021 werd u reeds een eerste keer geïnterviewd volgens het artikel – akkoord te gaan met de publicatie van een interview over uw leven als vluchteling en de redenen waarom u uw land ontvluchtte, indien u het geheel niet zou hebben over de eigenlijke redenen voor het ontvluchten van uw land. Toen de dossierbehandelaar u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS confronteerde met dit artikel en vroeg naar de politieke problemen waarover u sprak in het artikel, stelde u hierover louter dat uw moeder geloofde dat uw vader was overleden door een afgeweken kogel. Toen meer info werd gevraagd over de politieke activiteiten van uw vader, antwoordde u dat hij betrokken was in de oppositie bij de democratische partij en dat hij de overheid niet ok vond en daarom ging staken (notities persoonlijke onderhoud 2, hierna NPO2, p. 18). Wanneer de dossierbehandelaar wilde weten waarom u in dit artikel niets vertelde over de asielmotieven die u wél aanhaalde bij de Belgische asielautoriteiten, antwoordde u dat u niet trots bent op uw verhaal en dat u het niet wilde delen met mensen (NPO2, p. 18). Opnieuw wordt er echter op gewezen dat er niet kan worden ingezien waarom u überhaupt akkoord zou gaan met het afleggen van twee interviews over uw leven als vluchteling in België, om het vervolgens te hebben over problemen die u zelf niet als ernstig genoeg zag om aan te halen bij de Belgische asielautoriteiten zonder dat u ooit iets vertelde over uw eigenlijke asielmotieven “omdat u niet trots bent op uw verhaal”. Indien u inderdaad uw verhaal niet aan de buitenwereld wilde bekend maken, lijkt de logische optie om simpelweg geen interview af te leggen, eerder dan het tweemaal te hebben over problemen die losstaan

van uw werkelijke problemen. Daarnaast blijkt het zo te zijn dat u bij de Spaanse asielautoriteiten dan weer enkele verklaarde dat u het land ontvluchtte omwille van de problemen met uw familie, maar niets vertelde over de problemen die gelieerd waren aan uw seksuele oriëntatie (Notities persoonlijk onderhoud, hierna NPO1, p. 13).

Het feit dat u op drie verschillende momenten – bij de Spaanse asielautoriteiten, bij de Belgische asielautoriteiten en in het artikel in De Morgen – een ander vluchtmotief en vrees voor vervolging aanhaalde roept dan ook bij voorbaat vragen op bij uw algemene geloofwaardigheid alsook bij de geloofwaardigheid van het eigenlijk relaas dat u deed bij de Belgische asielautoriteiten – namelijk dat u in de eerste plaats vluchtte uit Oeganda omdat u vervolgd werd omwille van uw seksuele oriëntatie. Immers, zoals eerder werd gesteld, kan er verwacht worden van iemand die zich beroept op internationale bescherming dat deze doorheen zijn procedure – en vanaf het begin – coherente verklaringen aflegt over de specifieke en persoonlijke redenen waarom deze internationale bescherming inroept.

Verder is het CGVS in het licht van de elementen in uw dossier er absoluut niet van overtuigd dat u homoseksueel bent. Hoewel het Commissariaat-Generaal constateert dat het niet evident is, de seksuele oriëntatie objectief te bewijzen, mag het CGVS van een verzoeker die beweert homoseksueel te zijn, verwachten dat hij overtuigend is met betrekking tot zijn ervaringen en zijn parcours in verband met zijn seksuele oriëntatie. Anders gezegd, het Commissariaat-Generaal mag van een persoon die een vrees of risico's wegens zijn seksuele oriëntatie aanhaalt, een omstandig en duidelijk relaas zonder grote incoherenties verwachten. U slaagde er echter niet in om uw seksuele oriëntatie binnen de door uw geschetste context te objectiveren.

Zo wordt er gewezen op het gedrag dat u stelde in Spanje en de verklaringen die u deed bij de Spaanse asielautoriteiten.

Immers is het zo dat u reeds in juli 2017 arriveerde in Spanje, maar pas in december 2017 een VIB indiende bij de Spaanse asielautoriteiten, vijf maanden nadat u arriveerde in Spanje (zie administratief dossier). **Nochtans kan er verwacht worden van iemand die daadwerkelijk zijn land van herkomst verlaat en zich beroept op internationale bescherming omwille van zijn seksuele oriëntatie en de vervolging die hij hierdoor riskeert, dat deze zo spoedig mogelijk het nodige doet om deze bescherming te verkrijgen.** Het feit dat u echter vijf maanden wachtte omdat u eerst uw voetbaltraining afmaakte (NPO1, p. 13), geeft dan ook blijk van een **gebrek aan urgentie** die moeilijk te verenigen valt met iemand die daadwerkelijk Oeganda was ontvlucht nadat zijn gemeenschap hem beschuldigde van homoseksualiteit en vervolgens naar de gevangenis had gebracht. **Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie dan ook ondermijnd.**

Daarnaast verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud bij het CGVS dat u niet uw gehele vluchtrelaas aan de Spaanse autoriteiten vertelde. Zo stelde u dat u wel vertelde dat uw familie wilde dat u een witch doctor zou worden, maar dat u zweeg over de kus – met een andere jongen N., waardoor uw gemeenschap u beschuldigde van homoseksualiteit – of dat u in de gevangenis had gezeten – omwille van deze beschuldigingen van homoseksualiteit – omdat u niet wist dat Spanje ook een open gemeenschap was (NPO1, p. 13). Nochtans kan er verwacht worden dat iemand die daadwerkelijk vervolging vreest omwille van zijn seksuele oriëntatie en zich om die reden beroept op internationale bescherming, dat deze vanaf het begin van zijn procedure duidelijk is over alle redenen die hem ertoe hebben gedreven om internationale bescherming te bezoeken. Het feit dat u echter uw seksuele oriëntatie en de vervolging die u hierdoor onderging – nochtans de rechtstreekse aanleiding voor uw vertrek uit Oeganda – verzwegen, is dan ook verder nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas. Bovendien blijkt de verklaring die u bood voor het verzwijgen van uw seksuele oriëntatie en de vervolging die u onderging in Oeganda – namelijk dat u niet wist of Spanje een open gemeenschap was – niet te overtuigen. Immers was u reeds vijf maanden in Spanje toen u uw VIB indiende. Indien u daadwerkelijk Oeganda was ontvlucht omwille van uw seksuele oriëntatie, vervolging vreesde bij terugkeer naar Oeganda omwille van deze seksuele oriëntatie en om deze reden een verzoek om internationale bescherming wenste in te dienen in Spanje, dan mag er verwacht worden dat u zich op zijn minst zou geïnformeerd hebben over hoe de situatie voor mensen met uw seksuele oriëntatie was in Spanje. **Het feit dat u dit naliet – ondanks het feit dat u reeds vijf maanden in Spanje verbleef voor u überhaupt een VIB indiende – en vervolgens omwille van uw gebrek aan info hieromtrent de primaire redenen voor uw VIB verzwegen voor de Spaanse autoriteiten is dan ook allesbehalve doorleefd en ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw seksuele oriëntatie en het relaas dat u hieraan koppelde op fundamentele wijze.**

Verder worden er vraagtekens geplaatst bij uw seksuele oriëntatie door de verklaringen die u deed over de ontdekking van uw homoseksualiteit.

Zo stelde u in het eerste onderhoud bij het CGVS dat u zich voor de eerste keer aangetrokken voelde tot jongens rond 2014 toen u voetbal speelde in het secundaire onderwijs en u naar uw ploegmaats hun penissen keek en ook probeerde om hun penissen aan te raken omdat dit goed aanvoelde (NPO1, p.15). U stelde dat u op dit moment nog niets wist van “the gay thing”, maar dat u er wel van genoot om hun penissen aan te raken. Gevraagd of er iemand specifiek was, waar u zich toe aangetrokken voelde, stelde u van niet, maar antwoordde u wel dat u er van genoot om de anderen te zien baden, om hun penissen aan te raken en dat u het leuker vond als penissen besneden waren. Toen u werd gevraagd welke gedachten in u opkwamen toen u doorhad dat u graag naar andere penissen keek en ervan genoot als u deze aanraakte, stelde u dat u gewoon dacht dat het normaal was op dat moment en dat iedereen dit dacht, dat het een gewoonte was (NPO1, p.16). Op zich is het al frappant dat u op geen enkel moment reflecteerde over het feit dat u dit aangenaam vond, gezien homofobie diepgeworteld is in de Oegandese maatschappij en dat het aannemelijk is dat u toch ooit al zou gehoord hebben over homoseksualiteit – op school, in de kerk of in de media. Temeer gezien homoseksualiteit in die periode toch al enkele jaren een prominent onderwerp was in Oeganda door het proberen invoeren van de Anti-Homosexuality bill, de publicaties van lijsten met homoseksuelen door Rolling Stone en de moord op prominent LGBTQ+-activist David Kato (zie administratief dossier). Het is dan toch opvallend dat u of uw ploegmaats op dit moment nog nooit over “the gay thing” zouden gehoord hebben. Het feit dat enige vorm van reflectie bovendien uitbleef nadat uw ploegmaats reeds hadden aangegeven dat u moest stoppen met hun penissen aan te raken en zij dus wel aangaven dat ze hier niet achter stonden, frappeert eveneens en ondermijnt het doorleefde karakter van uw verhaal (NPO1, p. 16).

Wat eveneens frappeert in deze context is dat u niet eenduidig kon zeggen wanneer u dan wél ontdekte wat homoseksualiteit was en in welke context dit was. Immers verklaarde u initieel tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud dat u rond juni 2016 hoorde wat “gay zijn” was, namelijk dat u via de kranten vernam dat dit was als een man verliefd wordt op een andere man of een ander vrouw op een andere vrouw en dat er ook transgenders zijn en een zwangere man die ook gay was (NPO1, pp. 16-17). Echter wanneer u tijdens het tweede onderhoud op het CGVS opnieuw werd gevraagd wanneer u voor het eerst over homoseksualiteit hoorde in Oeganda, antwoordde u dat u het zich niet kon herinneren, om vervolgens toch te stellen dat het was toen Barack Obama naar Kenia kwam – zijn enige presidentiële bezoek aan Kenia dateert van 24 tot 26 juli 2015 – en u in de krant had gezien dat hij een andere man kuste en verder ook dat u hoorde dat het niet was toegestaan door de Bijbel, dat dit iets was dat in Sodom en Gomorra voorkwam (NPO2, p. 7). U legde dus verschillende verklaringen af wat betreft het tijdstip dat u dit te weten kwam, alsook wat u hier precies over vernam. Gezien u reeds aantrekking had gevoeld tot jongens op het moment dat u vernam wat homoseksualiteit was en wat de mening van de gemeenschap hieromtrent was, mag verwacht dat u op het moment dat u te weten kwam wat homoseksualiteit was, op zijn minst zou gereflecteerd hebben over het feit dat u het leuk vond om naar anderen hun penis te kijken en ze aan te raken. Het moment dat u deze info over homoseksualiteit vergaarde dient dan ook een zekere impact gehad te hebben op u, daar u diende te beseffen dat uw seksuele aantrekking voor jongens afweek van het heersende normenkader binnen de Oegandese maatschappij. Bijgevolg mag verwacht worden dat u op zijn minst eenduidige verklaringen zou afleggen over wanneer u dit precies vernam en wat u hierover hoorde. Uw verklaringen over de context waarin u dit vernam bleken echter niet verenigbaar. Immers stelde u nu eens dat u het vernam in het midden van 2016 door in de kranten te lezen dat een man verliefd kan worden op een man – of een vrouw op een vrouw –, om een andere keer te zeggen dat u het vernam toen Obama Kenia bezocht in juli 2015 en vervolgens had gezien dat hij een man kuste. Bovendien lieerde u dit bezoek van Obama en de foto dat u hem een ander man zag kussen op een ander moment dan weer aan uw eerste gesprek met N. over homoseksualiteit – dat ten vroegste in oktober 2016 kan geweest zijn gezien u dan pas naar Masaka verhuisde (NPO1, p. 9) – en dus niet aan het moment dat u voor het eerst hoorde over homoseksualiteit (NPO1, p. 19). Het feit dat u de ene keer de kus van Obama linkte aan de eerste keer dat u hoorde over homoseksualiteit en wat de mening van de Oegandese gemeenschap hierover was, waar u deze kus de andere keer als aanleiding aanwees voor uw eerste gesprek over homoseksualiteit met uw latere partner N.. Het feit dat u deze context helemaal omwisselde, ondermijnt het doorleefde karakter van uw verhaal verder – en bijgevolg ook de geloofwaardigheid. Uit bovenstaande blijkt dan ook dat uw verklaringen betreffende uw ontdekking van wat homoseksualiteit is en hoe de Oegandese gemeenschap hierover dacht, niet doorleefd zijn binnen uw relaas. Bijgevolg worden er verdere vraagtekens geplaatst bij de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele oriëntatie.

Verder wordt er gewezen op uw reactie en het gedrag dat u stelde nadat u de vijandigheid van de Oegandese gemeenschap ten opzichte van homoseksualiteit ontdekte. Zo werd u gevraagd wat deze

ontdekking – dat de maatschappij vijandig was ten opzichte van homoseksuelen – opriep bij u. U antwoordde dat u op dat moment nog niet wist dat u gay was en dat u gewoon dacht dat het niet goed was omdat er werd getoond dat homoseksuelen jonge jongens verkrachten – en u dacht dus ook dat ze jonge jongens verkrachtten (NPO1, p. 17). Opnieuw wordt hier gewezen op het feit dat u op dit moment nochtans wel al uw eerste aantrekking had gevoeld en frappeert het dan ook dat het krijgen van deze informatie, geen enkele reflectie over uw seksualiteit bij u teweeg bracht. Bovendien, ondanks het feit dat deze ideeën over homoseksualiteit u bereikten, en het feit dat u zelf ook dacht dat homoseksuelen jonge jongens verkrachtten, verklaarde u wel dat u naar homoseksuele pornografie keek in diezelfde periode dat u ontdekte wat de mening van uw maatschappij was over homoseksualiteit. Wanneer de dossierbehandelaar tijdens het eerste persoonlijke onderhoud vroeg welke gevoelens deze video's bij u opriepen, stelde u "ik vond het gewoon leuk als ze elkaar zogen. Ik vond het ook leuk als vrouwen mannen hun penissen zogen" (NPO1, p. 17). De dossierbehandelaar vroeg hierop expliciet naar gevoelens van verwarring gezien uw gehele gemeenschap rondom u stelde dat homoseksualiteit slecht was, maar dat u tegen deze meningen in nog steeds naar homoseksuele pornografische beelden keek. U antwoordde hier vaagweg op: "uhm, ja. Ik denk dat, ik dacht misschien zijn mensen, misschien snappen ze dingen niet over de gay mensen en ik zag ook dat er andere manieren waren om seks te hebben en in een relatie te zijn" (NPO1, p. 17). Er kan nochtans verwacht worden dat iemand die daadwerkelijk actief homoseksuele pornografie opzoekt in dezelfde periode dat hij verneemt dat de gehele gemeenschap zich vijandig opstelt ten opzichte van homoseksualiteit, dat deze persoon op zijn minst zou reflecteren over het feit dat hijzelf geïnteresseerd is in homoseksuele pornografie – en eerder ook al in de penissen van zijn ploegmaats – en hoe deze interesse zijn leven zou kunnen beïnvloeden. Temeer gezien u voorheen zelf ook aangaf dat u hoorde dat homoseksuelen jonge jongens verkrachtten, waardoor u zelf ook dacht dat homoseksuele mensen jonge jongens verkrachtten. Het feit dat u deze homoseksuele pornografie – door de gehele gemeenschap beschouwd als iets wezenlijks slecht en zelfs geassocieerd met kinderverkrachting – "gewoon leuk vond" zonder hier een moment bij stil te staan – ondanks het feit dat er expliciet werd gevraagd naar gevoelens en zelfs verwarring door de dossierbehandelaar – is dan ook nefast voor uw geloofwaardigheid. **Het feit dat u dermate complexloos – zonder enige vorm van introspectie of reflectie – naar homoseksuele pornografie keek terwijl u in diezelfde periode op de hoogte werd gebracht van het negatieve beeld van uw maatschappij ten opzichte van homoseksualiteit, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele oriëntatie nog verder.**

In deze context wordt er ook gewezen op uw verklaringen over uw eigen gevolgtrekking uit deze pornografische beelden. Zo verklaarde u toen u deze beelden van mannen met mannen zag dat u begreep dat er misschien categorieën waren binnen de homoseksualiteit. Namelijk aan de ene kant de volwassen mannen die betrekkingen hebben met volwassen mannen en aan de andere kant de oude mannen die betrekkingen hebben met jonge jongens of mannen. Daarnaast dacht u dat de andere mensen misschien zaken niet snaptten over "de gay mensen" (NPO1, p. 17). Het feit dat u aangaf door deze pornografische beelden "de gay mensen te begrijpen" waar andere mensen dit niet deden, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal verder. Immers is het niet geloofwaardig dat iemand die te horen krijgt van zijn gehele gemeenschap dat homoseksualiteit iets wezenlijks slecht is (NPO1, pp. 16-17; NPO2, p. 7), zijn mening plots zou bijsturen door het zien van pornografische beelden van mannen die seksuele betrekkingen hebben met andere mannen. **Het feit dat u dit wel aangaf is dan ook een verdere indicatie dat u eigenlijk geen voeling heeft met de situatie van iemand die werkelijk ontluikende homoseksuele gevoelens heeft in een homofobe samenleving als die van Oeganda.**

Er wordt dan ook gewezen op het feit dat uw verklaringen over uw aantrekking tot N. – uw eerste homoseksuele partner in Oeganda en de eerste jongen waar u zich tot aangetrokken voelde – alsook uw verklaringen over uw gesprekken en seksuele betrekkingen met hem niet doorleefd blijken binnen de homofobe context van Oeganda.

Zo kon u niet verduidelijken waarom u zich nu precies aangetrokken voelde tot N.. Wanneer de dossierbehandelaar van het CGVS dit vroeg tijdens het eerste onderhoud bleken uw antwoorden niet overtuigend.

Zo werd u gevraagd hoe het kwam dat u zich precies realiseerde dat u zich aangetrokken voelde tot N., waarop u stelde dat dit was toen jullie naar de traditionele genezer gingen en dat hij daar uw penis aanraakte. Bovendien hadden jullie gehoord dat Barack Obama en Cristiano Ronaldo gay waren, evenals een hoop muzikanten, en dat jullie vandaar dachten dat het een goede kans was om te zien waarover de mensen het hadden (NPO1, p. 16). Wanneer u later nog eens expliciet werd gevraagd wat u precies leuk vond aan N., antwoordde u dat hij goed rook (NPO1, p. 18), dat hij dichtbij u was en dat hij een mening had over "de gay thing" (NPO1, p. 18). Tijdens het tweede onderhoud bij het CGVS werd nogmaals

gevraagd hoe de aantrekking voor N. zich ontwikkelde. U stelde opnieuw dat het was omdat hij degene was die uw heup masseerde bij de traditionele heler (NPO2, p. 7). Later vroeg de dossierbehandelaar opnieuw expliciet naar de zaken die u aantrokken in N., waarop u opnieuw antwoordde dat hij goed rook. Toen de dossierbehandelaar vroeg of er nog andere zaken waren, antwoordde u dat u dacht dat dit het meeste was (NPO2, p. 8). U kon echter zelfs niet eens zeggen naar wat hij dan precies rook, u zei dat u dacht dat hij geurtjes gebruikte (NPO2, p. 8). Later voegde u er nog vaagweg aan toe dat hij ook zorgzaam was. Toen de dossierbehandelaar meer uitleg vroeg over deze zorgzame kant van N., stelde u weinig concreet: “zoals iemand die zorg draagt voor iemand” (NPO2, p. 8). Wanneer de dossierbehandelaar polste naar de aantrekking die u op emotioneel niveau voelde voor N. – emotionele aantrekking waarvan u bevestigde dat deze er was – antwoordde u **naast de kwestie** dat u hem niet meer opnieuw wilde zien nadat u had “geromancet” met hem (NPO2, p. 8) – omdat u dacht dat u misschien demonen had (NPO2, p. 9). Gezien N. – de eerste jongen waar u zich tot aangetrokken voelde en degene waarmee u uw eerste homoseksuele ervaringen had – een cruciale rol speelde in de ontdekking van uw seksualiteit kan er verwacht worden dat u doorleefde, geloofwaardige verklaringen zou afleggen over uw aantrekking voor hem en de gevoelens die hiermee gepaard gingen. Er mag immers verwacht worden dat u zou kunnen verklaren wat u precies aantrok in de jongen waarmee u uw eerste homoseksuele ervaringen had – zowel op fysiek als emotioneel vlak. Wanneer u echter werd gevraagd naar deze aantrekking, verwees u initieel louter naar het feit dat hij uw penis had aangeraakt, en verder kon u enkel zeggen dat hij goed rook – zonder dat u wist naar wat hij rook. Het feit dat u dermate weinig kon zeggen over de redenen waarom u zich nu eigenlijk aangetrokken voelde tot N., ondermijnt dan ook bij voorbaat de geloofwaardigheid van uw relatie met hem en ondermijnt verder ook de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele oriëntatie.

Verder wordt er gewezen op de gesprekken en interacties die u had met N..

Zo wenste de dossierbehandelaar van het CGVS tijdens het eerste persoonlijke onderhoud te weten hoe jullie eigenlijk initieel begonnen te praten over homoseksualiteit, waarop u stelde dat dit tot stand kwam doordat jullie kranten hadden gezien waarin jullie Barack Obama zagen kussen (NPO1, p. 19). Echter wanneer u dezelfde vraag werd gesteld in het tweede onderhoud, stelde u dat jullie samen films zagen van een man met een andere man (NPO2, p. 19) waarop jullie zich afvroegen hoe dit mogelijk was en jullie zelf zochten waarover het ging. Het verbaast dat u op twee verschillende momenten twee verschillende contexten gaf over hoe u dan wel met N. begon te praten over homoseksualiteit. Er mag immers verwacht worden dat u dezelfde context zou scheppen betreffende de eerste keer dat u met uw toekomstige partner praatte over homoseksualiteit. Het feit dat u in de verschillende gevallen echter andere aanleidingen gaf voor de opstart van het gesprek, komt opnieuw niet doorleefd over en roept vragen op bij het eigenlijke plaatsvinden van deze gesprekken.

Ook wordt er ook nog gewezen op de inhoud van de gesprekken die u en N. hadden over homoseksualiteit. Zo dachten jullie na over het feit dat allerlei muzikanten, Barack Obama en Cristiano Ronaldo gay zouden zijn en dat u daarom een goede kans zag om te zien waarover mensen het hadden (NPO1, p. 16). Daarnaast zei u ook – binnen de context van uw aantrekking tot N. – dat hij een mening had over de gay thing en dat jullie wilden zien wat de gay thing was door enkele experimenten te doen. Toen de dossierbehandelaar vervolgens wilde weten wat deze mening over de gay thing was, antwoordde u: “hij zei, hij wilde ook een zanger zijn en veel zangers luisteren naar zangers van de Verenigde Staten die gay zijn en hij had hier onderzoek over gedaan en hij wist er dus veel over en hij wilde het uitproberen en dit zien” (NPO1, p. 18). Later, toen het ging over jullie eerste gesprek over homoseksualiteit stelde u nogmaals dat N. vertelde dat veel zangers homoseksueel zijn, dat zelfs Cristiano Ronaldo homoseksueel is en dat als je gay bent dat je dan gesteund wordt door de gemeenschap en dat het gemakkelijk is om een beroemdheid te worden (NPO1, p. 19). Wanneer de dossierbehandelaar vervolgens wilde weten hoe u reageerde op deze info, antwoordde u dat het misschien goed kon zijn en dat jullie het eens konden proberen. Vervolgens vroeg u aan N. hoe u gay kon worden – waarop jullie het op het internet opzochten en zagen dat je op die manier geboren wordt, dat je er niet van kan weglopen en dat het in sommige landen verboden is (NPO1, p. 19). Wanneer er tijdens het tweede onderhoud eveneens werd gevraagd naar details van uw eerste gesprek met N. over homoseksualiteit, antwoordde u dan weer vaagweg dat u zich niet alles herinnerde, maar dat jullie gewoon wilden zien of het normaal was, niet slecht (NPO2, pp. 18-19). Het frappeert dat jullie gesprekken over homoseksualiteit niet verder gingen dat het feit dat er verschillende homoseksuele mensen succesvol zijn – en dat jullie blijkbaar vermoedden dat homoseksualiteit een zekere toegang tot sociale status en succes bood – en dat jullie deze vaststellingen koppelden aan het feit dat interessant of goed kon zijn om homoseksualiteit eens te proberen. Nochtans kan er verwacht worden dat u en N. gesprekken zouden gevoerd hebben over homoseksualiteit die verder gingen dan louter de potentiële voordelen die er aan gekoppeld zijn, gezien de gehele maatschappij rondom jullie stelde dat dit iets wezenlijks slecht was waaraan negatieve gevolgen werden gekoppeld. Het

feit dat u daarentegen enkel kon zeggen dat jullie spraken over de voordelen die er konden zijn zijn door homoseksualiteit en dat het in die context goed kon zijn om het te proberen, maar dat u geen verdere details kon geven over uw gesprekken met N. komt dan ook niet doorleefd over en roept vragen op bij het eigenlijke plaatsvinden van deze gesprekken.

Bovendien wordt er gewezen op het feit dat N. vertelde dat er homoseksualiteit was in het klooster waar hij had gezeten en dat hij dan ook details had, maar dat u niet vroeg naar zijn voorgaande ervaringen of dat u ze “zich niet kon herinneren”, ondanks dat u op andere momenten wel polste naar hoe u “homoseksueel kon worden”. Ook dit blijkt niet geloofwaardig. Immers, indien u daadwerkelijk “interesse” had in homoseksualiteit te proberen en u samen met N. wilde onderzoeken hoe u homoseksueel kon worden, kan er niet worden ingezien waarom u niet zou gevraagd hebben naar de eerdere ervaringen (NPO2, p. 19). Het feit dat u dit niet deed komt dan ook nog maar eens niet doorleefd over binnen de door u geschetste context en is dan ook nog maar eens nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele oriëntatie (NPO2, p. 19).

Ook uw verklaringen over uw eerste seksuele contacten met N. bleken niet overtuigend. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS dat u pornografische beelden op uw telefoon had en dat u deze op een dag toonde aan N.. Deze reageerde: “aha, dit is goed”, waarop jullie op een dag deze pornografische video’s begonnen na te doen in het geheim (NPO1, p. 18). Wanneer de dossierbehandelaar tijdens het tweede onderhoud vroeg hoe uw vriendschap evolueerde naar eigenlijk samen zijn, antwoordde u opnieuw dat u op uw telefoon mannen had gezien die orale seks uitvoerden bij elkaar waarop jullie besloten om het ook te proberen (NPO2, p. 8). De dossierbehandelaar wilde weten of jullie voordat jullie dit filmpje nadenken nog hadden gesproken over het feit dat jullie dit wilden proberen, waarop u stelde dat jullie hierover hadden gediscussieerd (NPO2, p. 8). Wanneer de dossierbehandelaar echter wilde weten wat jullie hier precies over zeiden, antwoordde u **weinig concreet**: “zoals laten we het proberen, hij was de eerste die het deed, we zeiden dat het was... en grapjes makend dat je niet moet urineren in mijn mond” (NPO2, p. 9). Toen de dossierbehandelaar wilde weten wat jullie hier nog over zeiden voor jullie het probeerden antwoordde u opnieuw **inhoudsloos**: “zoals laten we het proberen, ik weet het niet allemaal meer, maar het meeste dat in onze geest was, was gewoon laten we het proberen, ik weet niet meer alles wat ze zeiden op dat moment” (NPO2, p. 9). Er kan nochtans aangenomen worden dat het gesprek dat jullie voerden voor jullie iets zouden doen dat door jullie gehele gemeenschap werd beschouwd als iets wezenlijks slecht – en bovendien ook ernstige gevolgen kon hebben voor jullie – een definiërend moment was in uw leven waarvan u toch de grote lijnen zou kunnen herinneren. Het feit dat u echter niets meer kon zeggen over dit gesprek dan: “laten we het proberen” en “niet in mijn mond urineren” komt dan ook niet doorleefd over en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele oriëntatie dan ook nog verder.

Ook uw verklaringen over hoe jullie zich gedroegen na jullie eerste seksuele betrekking bleken niet doorleefd.

Zo vroeg de dossierbehandelaar hoe u zich voelde nadat jullie voor de eerste keer seksuele betrekkingen hadden, waarop u antwoordde dat het goed was toen hij uw penis in zijn mond nam, maar dat u eens u thuis kwam dacht dat u misschien iets had misdaan (NPO1, p. 18). De dossierbehandelaar wilde vervolgens weten of u met N. praatte over jullie eerste seksuele betrekkingen. U stelde dat u initieel verlegen was, maar dat jullie hier na een tijdje over praten en dat het uiteindelijk normaal werd na een drietal keer. Toen de dossierbehandelaar wilde weten wat jullie precies over zeiden, antwoordde u vaagweg dat jullie zeiden dat jullie het opnieuw moesten doen en dat het leuk was, maar dat jullie het tegen niemand mochten zeggen (NPO1, p. 19). Gevraagd of u op dat moment nadacht over het feit dat u mogelijks homoseksueel was, stelde u dat u hier niet over nadacht. Wel stelde u dat u na een tijdje dacht dat u misschien abnormaal was. Het is echter niet geloofwaardig dat u wist wat homoseksualiteit was – en dat u wist dat dit iets in uw aard ligt – , maar dat u hierna op geen enkel moment zou gedacht hebben dat u mogelijks homoseksueel was.

Toen de dossierbehandelaar meer info wilde over deze gedachten dat u abnormaal was, antwoordde u dat u dacht dat u misschien anders was omdat u een andere man kon zuigen (NPO1, p. 19). Gevraagd of u het met N. over deze gevoelens van anders zijn had, stelde u van wel en dat N. zei dat jullie normaal waren, maar gewoon anders (NPO1, p. 20). Toen u tijdens het tweede onderhoud werd gevraagd wat jullie zeiden tegen elkaar na deze eerste keer, antwoordde u dat het ok was toen jullie weggingen, maar dat u hem later niet meer wilde zien omdat u dacht dat u demonen had als u hem zag en dat u zich beschaamd voelde (NPO2, p. 9). U stelde dat u hem probeerde te ontwijken, maar dat u dit niet kon blijven doen omdat hij u naar de traditionele genezer moest begeleiden. Gevraagd of u deze gevoelens van

schaamte met hem besprak stelde u van wel, waarop N. antwoordde dat jullie zo werden geboren. U verklaarde echter dat u dit gevoel dat u iets verkeerd had gedaan niet van uzelf kon afschudden (NPO2, p. 9). Ondanks deze gevoelens van schaamte, werd u uiteindelijk toch weer fysiek met N.. De dossierbehandelaar wenste te weten hoe lang het duurde voor u weer fysiek werd, waarop u stelde dat u de periode niet meer herinnerde, maar dat het een tijdje duurde. Toen de dossierbehandelaar vervolgens vroeg wat er dan veranderde dat u wel terug fysiek durfde te zijn met N., stelde u dat deze gevoelens van schaamte nooit weggingen – dat ze er zelfs vandaag nog zijn – maar dat N. u overtuigde. Gevraagd hoe hij u overtuigde, antwoordde u gewoon dat hij zei dat het normaal was en dat hij zei dat jullie zo waren en dat jullie het dan opnieuw deden. Vooreerst stonden deze verklaringen al niet met wat u eerder verklaarde, namelijk dat het na een keer of drie gewoon normaal werd, maar ook is het opvallend dat deze gevoelens van schaamte en dit idee van demonen in u zomaar konden 'overruled' worden door het feit dat N. zei dat u gewoon zo was. Ook in uw verklaringen over uw gedrag en gesprekken met N. na jullie seksuele betrekkingen bleek u dus vaag en niet doorleefd, waardoor eens te meer de geloofwaardigheid van uw relatie met N. alsook uw seksuele oriëntatie worden ondermijnd.

Er wordt verder benadrukt dat u, wanneer de dossierbehandelaar vragen stelde die polsten naar het innerlijke proces dat u heeft doormaakt ten gevolge van de confrontatie met uw ontlukende homoseksuele gevoelens, dat u steeds vaag of ontwijkend antwoordde. Het feit dat u dermate weinig over dit innerlijke proces kon zeggen – ondanks het feit dat u zich bewust was van het feit dat homoseksualiteit afweek van het heersende normenkader in uw gemeenschap alsook van het feit dat homoseksueel zijn negatieve gevolgen kon hebben – ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw beweerde seksuele oriëntatie. Immers mag er verwacht worden van een persoon die geconfronteerd werd met ontlukende homoseksuele gevoelens binnen de homofobe context van Oeganda, dat deze op doorleefde wijze zou kunnen vertellen over het innerlijke proces dat hij heeft doorgemaakt toen deze hiermee werd geconfronteerd. Echter, integendeel, bleek het vaak zo dat u wanneer u naar deze innerlijke gevoelens werd gevraagd, eerder antwoorden gaf die focussen op het fysieke aspect van een relatie. Zo wordt gewezen op het feit dat, wanneer er gevraagd werd naar de emotionele connectie die u had met N. dat u begon over de seksuele betrekkingen die u met hem had gehad. Ook verbond u het tot stand komen van uw aantrekking met N. expliciet met het feit dat hij uw penis had aangeraakt. Ook haalde u de pornografische, fysieke beelden die u zag aan als bron om uw mening over het wezenlijke karakter van homoseksualiteit bij te schaven én was dit de katalysator voor u en N. om een seksuele relatie te beginnen (zie eerder). Het feit dat u homoseksualiteit veeleer definieerde in fysieke termen én dat uw verklaringen over de zaken die voorbij gingen aan dit fysieke aspect oppervlakkig en niet doorleefd waren, lijkt dan ook aan te geven dat u homoseksualiteit eerst en vooral als een fysieke verbintenis ziet. Ook dit geeft aan dat u eigenlijk weinig voeling heeft met de leefwereld van iemand die daadwerkelijk homoseksuele gevoelens heeft binnen de Oegandese context.

Uit al het voorgaande blijkt dan ook dat uw verklaringen over uw ontlukende homoseksuele gevoelens en de beleving van uw homoseksualiteit in Oeganda niet doorleefd zijn binnen de homofobe context van Oeganda - homofobie waarvan u bovendien op de hoogte was voor u uw eerste (bewuste) homoseksuele ervaringen had in november 2016 (NPO1, p. 17; NPO2, p. 7) – niet weten te overtuigen. Bijgevolg wordt er dan ook geen geloof gehecht aan uw beweerde seksuele oriëntatie, noch aan de vervolging die u hierdoor reeds zou hebben ondergaan of de vervolging die u bij terugkeer naar uw land van herkomst, Oeganda, zou vrezen.

Waar u stelde dat u ook nog relaties had nadat u in Europa was aangekomen – met ene V., ene M. en ene N. (NPO1, p. 10-11; NPO2, pp. 12-13, 19-23) – wordt er vooreerst op gewezen dat de loutere bewering dat u homoseksuele relaties zou gehad hebben in Europa geen enkele afbreuk doet aan de eerdere vaststellingen dat uw verklaringen over uw ontdekking en beleving van uw aantrekking tot jongens in Oeganda vaag en niet doorleefd bleken – waardoor bijgevolg ook geen geloof werd gehecht aan uw seksuele oriëntatie. Gezien uw verklaringen over de ontdekking van uw homoseksuele gevoelens en de beleving hiervan reeds als ongeloofwaardig werden bestempeld, worden er bij voorbaat ook vraagtekens geplaatst bij de homoseksuele beleving die u zou gehad hebben nadat u Oeganda had verlaten. Bovendien bleken uw verklaringen in deze context ook helemaal niet doorleefd en vaag. Zo werd u gevraagd hoe u over uw seksualiteit dacht op het moment dat u een relatie begon met V.. U antwoordde echter dat u er niet zoveel over nadacht, dat u op dat moment niet nadacht over al die zaken (NPO2, p. 20). Het is echter absoluut niet doorleefd dat een persoon die zijn land heeft ontvlucht omwille van zijn seksuele oriëntatie en de gevolgen die hij daardoor heeft moeten meemaken op geen enkele manier zou reflecteren over zijn seksualiteit op het moment dat hij weer een relatie aangaat. Ook op andere momenten dat de dossierbehandelaar u vroeg naar innerlijke processen omwille van de relaties die u had in Europa bleef u eerder vaag en oppervlakkig. Deze beweringen dat u nog homoseksuele relaties zou gehad

hebben in Europa weten dan ook niet te overtuigen en kunnen dan ook geen afbreuk doen aan de eerder gemaakte vaststellingen.

Er wordt nog gewezen op uw verklaringen over het incident waarbij u en N. kusten – het incident dat aan de basis ligt van uw vertrek uit Oeganda.

Zo verklaarde u in de vragenlijst van het CGVS dat u werd gearresteerd door de politie, nadat mensen de politie hadden gebeld nadat ze u zagen kussen met een jongen (vragenlijst CGVS, p. 2, dd. 25/06/2020). U verduidelijkte door te zeggen dat u wat aan het experimenteren was met hem en dat u nieuwsgierig was omdat u van andere mensen had gehoord dat Cristiano Ronaldo homoseksueel was, evenals dat u in kranten had gelezen dat Barack Obama met andere mannen had gekust (vragenlijst CGVS, p. 3). Tijdens uw persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u per ongeluk kuste met N. aan het voetbalveld en dat u vervolgens zelf naar de politie ging omdat u wenste te ontsnappen aan de woedende menigte (NPO1, p. 12; NPO2, p. 5).

Het feit dat u ook over dit incident – dat nota bene aan de basis ligt van uw vertrek uit Oeganda – geen overtuigende verklaringen kon afleggen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verhaal nogmaals, alsook van uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw verklaringen over de problemen met de clan van uw familie die u wensten te vervolgen omdat u gestopt was met uw opleiding als witch doctor, wordt er gewezen dat u niet geloofwaardig maakte werkelijk de opleiding tot witch doktor te hebben aangevat. Er dient vooreerst gewezen te worden op de gebrekkige kennis die u tentoon spreidde over deze opleiding – die u volgens uw eigen beweringen nochtans vijf jaar volgde, waarvan de laatste twee tot drie jaar voltijds (zie NPO2, p. 16). Zo werd u tijdens het tweede persoonlijke onderhoud gevraagd wat u allemaal leerde tijdens uw opleiding tot witch doctor. U stelde dat u medicijnen leerde, zoals de medicijnen om een vrouw te helpen bevallen, een medicijn om de regen te laten komen of een medicijn voor malaria. U stelde ook dat u de namen van de planten leerde en hoe u ze moest bewerken (NPO2, p. 16). Wanneer de dossierbehandelaar u vervolgens vroeg naar het medicijn om vrouwen te doen bevallen, antwoordde u **vaagweg** dat u de schors van een boom moest verwijderen om vervolgens – wanneer gevraagd naar hoe dit dan precies werkte – **onwetend** te antwoorden: “ik weet niet alle details hoe het werkt, maar ik weet de specifieke boom wel niet meer, het is wel een specifieke boom, je verwijdert de stam, maar ik weet niet hoe het biologisch werkte” (NPO2, p. 17). Gevraagd naar het medicijn voor malaria stelde u dat u Omululuze gebruikte, al wist u niet wat het in het Engels was omdat u het zich niet goed herinnerde. Toen de dossierbehandelaar vervolgens wilde weten wat Omululuza dan precies is, stelde u opnieuw **vaagweg** dat dit hetgeen is wat iemand drinkt en dat het ook een plant is, maar dat u de naam van de plant **was vergeten**. Daarnaast wilde de dossierbehandelaar weten waarom u precies naar Hoima ging voor de opleiding, waarop u **hypothetisch** antwoordde: “ik denk dat de persoon daar, dit was een vriend van een van de clanleden, ze dachten dat het een goed idee was, dat is wat ik hoorde” (NPO2, p. 17). Toen u werd gewezen op het feit dat Hoima wel een eind verwijderd was van uw woonplaats en de dossierbehandelaar vervolgens vroeg of er geen plaats was dichterbij huis. U stelde dat u **het niet wist**. Het feit dat u niet eens wist waarom u zo ver moest gaan voor de opleiding tot witch doctor en hier louter hypothetische en onwetende antwoorden op kon geven, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw opleiding tot witch doctor dan ook verder.

Het feit dat u dermate vage en onwetende verklaringen aflegde betreffende de opleiding tot witch doctor – ondanks het feit dat u deze opleiding vijf jaar volgde, waarvan twee jaar voltijds – ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van uw eigenlijke opleiding tot witch doctor. Gezien er geen geloof wordt gehecht aan het feit dat u ooit daadwerkelijk werd opgeleid tot witch doctor, kan er ook geen geloof gehecht worden aan het feit dat u omwille van uw weigering om de opleiding af te maken, zou vervolgd worden door de clan van uw familie.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van dit deel van uw relaas verder onderuit gehaald door het feit dat u en uw moeder dit probleem niet noemden in het artikel van De Morgen. Gevraagd waarom u dit niet vermeldde, stelde u dat u dit niet deed omdat de familie nog voor uw broer zorgde (NPO2, p. 18). Er kan echter niet worden ingezien waarom u of uw moeder in een Belgische krant, die uw familieleden niet kunnen lezen niet zouden vertellen over de problemen met uw familieleden. Temeer gezien u en uw moeder het in het artikel wel degelijk hebben over uw familie. Indien u daadwerkelijk de problemen kende met uw familieleden die u beweerde gehad te hebben, kan er worden verwacht dat u hier op zijn minst iets van zou gezegd hebben in dit artikel. Het feit dat dit niet het geval was, ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van dit deel van uw relaas nog verder.

Bovendien mag er ook op gewezen worden dat u reeds een VIB indiende in Spanje en dat u deze redenen aanhaalde in Spanje, maar dat uw verzoek ook daar werd afgewezen op 22 augustus 2019.

Uit al het bovenstaande kan dan ook enkel worden geconcludeerd dat u niet wist te overtuigen dat u niet kan terugkeren naar uw land van herkomst, Oeganda, omwille van vrees voor vervolging door uw seksuele oriëntatie, noch omwille van problemen met de familie van uw adoptieouders nadat u niet langer wenste opgeleid te worden als witch doctor.

Verder legt u geen begin van bewijs voor inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een verdere negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 23 mei 2023. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

Waar u de persoonlijke onderhouden op het CGVS aflegde zonder tolk Luganda, uw moedertaal, wordt er op gewezen dat u voor beide onderhouden zelf heeft aangegeven dat u het persoonlijke onderhoud rechtstreeks in het Engels wenste te doen. Tijdens het eerste onderhoud deed u afstand van tolk, en voor het tweede onderhoud gaf u zelfs aan dat u liever opnieuw zonder tolk zou werken (NPO1, pp. 4-6, 20; NPO2, p. 4; klacht advocaat, bijgevoegd in het administratief dossier). Doorheen de onderhouden werd u bovendien meermaals gevraagd of u alles had begrepen, waarop u steeds bevestigend antwoordde (NPO1, pp. 4, 6, 15; NPO2, pp. 4, 6, 14, 25). Uit de notities van de persoonlijke onderhouden blijkt ook niet dat er communicatieproblemen waren door de taal waarin het onderhoud werd gevoerd en bovendien werden er geen opmerkingen op de notities overgemaakt, waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud. Er zijn dan ook voldoende indicaties die aangeven dat de communicatie tijdens beide onderhouden op het CGVS niet werd gehinderd door het feit dat de onderhouden in het Engels werden gevoerd en niet in uw moedertaal Luganda.

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, worden vastgesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen; artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna 'EVRM'), artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, artikelen 48 tot art. 48/7 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna wet van 15 december 1980), de artikelen 4 en 20 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) ('Kwalificatierichtlijn'), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In hoofde gaat verzoeker in op de erkenning als vluchteling. Als voorafgaande opmerkingen wijst verzoeker vooreerst op het feit dat hij meermaals duidelijk heeft gemaakt tijdens zijn persoonlijke onderhouden dat hij nog steeds schaamtegevoelens heeft ten opzichte van zijn seksuele geaardheid en dat hij ambivalente ideeën en gevoelens koestert met betrekking tot zijn geaardheid. Hij betoogt dat zijn gemoedstoestand duidelijk geïllustreerd wordt door verschillende van zijn verklaringen en citeert in dit verband zijn verklaringen zoals opgetekend in de notities van het tweede persoonlijke onderhoud (p. 9 en

12). Deze schaamtegevoelens leggen volgens verzoeker uit waarom hij het niet altijd makkelijk heeft om zijn gevoelens en zijn ervaringen te verwoorden. Hij stelt dat hij homoseksuele betrekkingen heeft gehad en zich aangetrokken voelt tot mannen maar probeert hier niet teveel aan te denken omdat hij zich heel wanhopig voelt wanneer hij aan zijn seksuele oriëntatie denkt. Het is voor hem zeer moeilijk om tijdens twee persoonlijke onderhouden van 4 uur duidelijk uit te leggen hoe hij zijn seksualiteit ervaart. Ten tweede maakt verzoeker volgende opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud: *“Verzoeker werd in eerste instantie opgeroepen voor zijn eerste persoonlijk onderhoud op 29.03.2023 om 8u 45. De dag vóór het persoonlijk onderhoud, heeft een medewerker van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een email gestuurd naar de raadsvrouw van verzoeker om te melden dat het verhoor uiteindelijk pas om 13u45 aangevat zou kunnen worden, omwille van de beschikbaarheden van de tolk (stuk 3). De raadsvrouw van verzoeker heeft haar cliënt hiervan op de hoogte gebracht per email. Toen de raadsvrouw van verzoeker op 29.03.2023 om 13u45 aangekomen is op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, heeft zij met verbazing vernomen dat het verhoor toch begonnen was om 8u 45, zonder de aanwezigheid van een tolk (wat verzoeker weliswaar had aanvaard), maar ook zonder de aanwezigheid van een advocaat. Verzoeker zou hebben aanvaard om het verhoor aan te vatten zonder aanwezigheid van een advocaat. Echter, het lijkt duidelijk dat verzoeker, in de stress van het moment, onder druk, voor een vertegenwoordiger van de Belgische staat, die een beslissing ging nemen in zijn dossier, geen andere keuze had dan dit te aanvaarden. Hij heeft dit vanzelfsprekend niet kunnen bespreken met zijn advocaat, noch met enige andere vertrouwenspersoon. Dit is duidelijk een voorbeeld van machtsmisbruik. Dergelijk manier van procederen toont ook het gebrek van enige consideratie voor het werk van de advocaten in de asielpprocedure en het belang van hun aanwezigheid tijdens een verhoor van de verzoekers om internationale bescherming. Dit geldt in het bijzonder in huidig geval, aangezien de thema's die besproken werden heel gevoelig zijn en verzoeker nood had aan de aanwezigheid van een persoon die hij vertrouwde en aan wie hij zijn relaas al had verteld. Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij hier op een flagrante wijze haar zorgvuldigheidsplicht heeft geschonden”.*

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing. Met betrekking tot zijn verschillende verklaringen in België en Spanje uit verzoeker vooreerst zijn verbazing bij de stelling dat hij doorheen zijn procedures in Spanje en België op drie verschillende gelegenheden andere redenen aangehaald zou hebben waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht. Hij wijst erop dat het interview voor een artikel in De Morgen helemaal niet werd afgelegd in het kader van de asielpprocedure van verzoeker in België, maar met het oog op de publicatie van een artikel dat door eender wie kan geconsulteerd worden. Het is dan ook niet verbazingwekkend dat verzoeker de werkelijke redenen van zijn vertrek uit Oeganda niet heeft vermeld tijdens het interview met de journalisten van De Morgen. Verzoeker stelt verder dat de motivering voor verzoeker om een interview af te leggen helemaal niet lag in het bekendmaken van de redenen waarom hij Oeganda verlaten heeft of er niet kan terugkeren, maar dat zijn doel was om over zijn integratie en werk in België te spreken en vooral om promotie te voeren voor zijn boek *“Interviewing an Eagle”*. Hij wijst erop dat hij dit op een heel duidelijke manier uitgelegd heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud en citeert zijn verklaringen hierover (notities PO II, p. 8). Verzoeker wijst erop dat het artikel in De Morgen vooral gaat over het boek dat hij heeft geschreven en dat het artikel begint met referenties naar zijn boek, over het verschil in behandeling tussen Oekraïense vluchtelingen en de *“andere”* vluchtelingen, over de integratie van verzoeker in België en de politieke situatie in Oeganda en niet zozeer over zijn motieven van zijn verzoek om internationale bescherming. De redenen van de asielaanvraag kwamen tijdens het gesprek ook aan bod, maar slechts zijdelings. Hij stelt verder dat het voor hem uitgesloten was om de werkelijke redenen van zijn asielaanvraag uit de doeken te doen in een artikel dat door iedereen gelezen zou kunnen worden en citeert in dit verband zijn verklaringen (notities PO II, p. 18). Desondanks heeft hij niet gelogen, zijn familie was effectief politiek actief en zijn vader is effectief gestorven tijdens een staking door een verdwaalde kogel en verzoeker wijst erop dat hij dit spontaan heeft uitgelegd, zonder geconfronteerd te zijn geweest met het artikel in De Morgen en verwijst naar zijn verklaringen hierover (notities PO I, p. 10), notities PO II, p. 18).

Verzoeker stelt dat de stelling dat hij naar Europa is gekomen om een voetbalstage te volgen en pas in 2019 zou hebben besloten een asielaanvraag in te dienen, zoals in het artikel in De Morgen wordt gesteld, wordt volgens verzoeker teniet gedaan door het feit dat hij reeds in juli 2017 in Spanje is aangekomen en in december 2017 een asielaanvraag heeft ingediend in Spanje, waar hij uitlegde dat hij gevlucht is omwille van problemen met zijn clan, wat hij ook in België heeft aangehaald als één van de redenen waarom hij niet kan terugkeren naar Oeganda. Verzoeker stelt verder dat hij niet omwille van het politieke activisme van zijn familie of de dood van zijn vader niet kan terugkeren naar Oeganda, hoewel de feiten zo gebeurd zijn, zodat het niet verbazingwekkend is dat hij deze elementen niet op spontane wijze heeft uiteengezet. Hij vreest geen terugkeer naar Angola omwille van het politiek activisme van zijn familie en wou hierover niet liegen. Verzoeker meent dan ook dat om deze verschillende redenen de stelling van de commissaris-generaal dat het feit dat hij op drie verschillende momenten een ander vluchtmotief en vrees

voor vervolging aanhaalde bij voorbaat vragen zou oproepen bij de algemene geloofwaardigheid van verzoeker en de geloofwaardigheid van zijn relaas bij de Belgische autoriteiten, niet kan gevolgd worden. Verzoeker betwist niet dat hij in Spanje niet heeft verteld dat hij terugkeer naar Oeganda vreest omwille van zijn seksuele oriëntatie maar verwijst hieromtrent naar zijn latere uiteenzetting over de procedure in Spanje.

In een tweede onderdeel gaat verzoeker in op zijn homoseksualiteit. Waar de commissaris-generaal wijst op zijn gedrag in Spanje wijst verzoeker erop dat hij na aankomst daar onmiddellijk is begonnen aan zijn voetbalstage (notities PO I, p. 13) en tijdens deze stage een tijdelijke verblijfstitel had op basis van zijn Frans Schengenvisum. Hij had in die periode dus geen nood aan internationale bescherming aangezien hij niet verwijderbaar was naar Oeganda. Toen het vooruitzicht van een verwijdering naar Oeganda concreet werd, heeft verzoeker een verzoek om internationale bescherming ingediend. Verzoeker wijst ook op zijn kwetsbaarheid toen hij in Spanje verbleef aangezien hij op dat ogenblik amper 15 jaar oud was en net zijn land van herkomst alleen ontvlucht was. Verzoeker stelt dat hij zich niet bewust was van de verschillende procedures in Spanje. Hij stelt bovendien dat een laattijdige indiening van een verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal niet ontslaat van een grondige analyse van het verzoek en citeert een arrest van de Raad van 28 april 2022. Verzoeker benadrukt vervolgens dat hij spontaan heeft uitgelegd dat hij niets vermeldde over zijn seksuele oriëntatie bij de Spaanse autoriteiten en citeert zijn verklaringen hierover (notities PO I, p. 13). Hij betoogt dat zijn verklaringen voor de Spaanse asielautoriteiten in zijn context moeten geplaatst worden. Verzoeker wijst in dit verband opnieuw op zijn kwetsbaarheid als 15-jarige toen hij in Spanje aankwam met zware schuldgevoelens ten aanzien van zijn seksuele geaardheid. Hij stelt dat hij is opgegroeid in een samenleving waar homoseksualiteit gezien wordt als iets duivelachtig en dat strafbaar is en benadrukt dat hij nog steeds een ambivalent gevoel heeft bij zijn seksuele oriëntatie. Bovendien droeg zijn vader hem op om nooit iets te zeggen over wat er werkelijk in Oeganda gebeurd is, zoals hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO I, p. 14). Pas na het overlijden van zijn vader heeft hij het gedurfd de waarheid te vertellen over de redenen waarom hij Oeganda moest verlaten. Er kan aan verzoeker dan ook niet verweten worden dat hij in Spanje zijn problemen omwille van de kus met N. niet heeft vermeld. Dat hij deze informatie aanvankelijk achterhield in Spanje kan volgens verzoeker hoe dan ook niet tot de conclusie leiden dat hij geen bescherming nodig heeft in België. Hij citeert vervolgens paragraaf 1999 het Handboek Procedures van het UNHCR en een arrest van de Raad van 24 juni 2020 en stelt dat ondanks het feit dat verzoeker een kernelement van zijn relaas in eerste instantie heeft verborgen voor de Spaanse asielinstanties, moet de uiteindelijke vrees van verzoeker in geval van terugkeer beoordeeld worden.

Vervolgens gaat verzoeker in op de ontdekking van zijn eigen homoseksualiteit. Hij meent dat het duidelijk is dat de commissaris-generaal geen enkele aandacht besteed aan de beschreven context en ook slechts deels rekening houdt met zijn verklaringen over zijn eerste seksuele ervaringen en de ontdekking van zijn seksualiteit. Verzoeker was pas 12 jaar oud op het ogenblik van zijn eerste seksuele ervaringen (notities PO I, p. 15), hij leerde op dat ogenblik zijn lichaam op een andere manier kennen en had nauwelijks horen spreken over seksualiteit. Dit wordt ook geïllustreerd door zijn verklaringen over de manier waarop hij in contact geraakte met de geslachtsdelen van zijn ploegmates (notities PO I, p. 16) en het lijkt dan ook duidelijk dat verzoeker met zijn ploegmates samen ontdekten wat homoseksualiteit (mopjes maken over aantrekkingskracht, meten van geslachtsdelen enz.). Hij was nog jong op dat moment en begreep niet zozeer wat er allemaal gebeurde en wist niet wat de implicaties van de handelingen waren op de definiëring van zijn seksualiteit. Verzoeker heeft uitgelegd dat hij dacht dat dit normaal was aangezien hij nooit iets anders had gekend en ook nooit een discussie heeft gehad met zijn ouders of andere personen over seksualiteit en homoseksualiteit (notities PO I, p. 16, 17 en notities PO II, p. 7). Verzoeker besluit: *“Waar de tegenpartij meent dat het frappant is dat verzoeker op geen enkel moment reflecteerde over het feit dat hij dit aangenaam vond, gezien de homofobie in Oeganda, legt verzoeker uit dat hij, op dat moment, nog niet had horen spreken over homoseksualiteit. Hij definieerde zich op dat moment trouwens helemaal niet als homoseksueel, aangezien hij niet wist wat dit was. Het lijkt dan ook duidelijk dat de tegenpartij niet begrijpt in welke gemoedstoestand verzoeker zich op dat moment bevond. Hij begreep niet wat hem overkwam, aangezien dit voor hem “nieuw” was (seksualiteit in het algemeen trouwens), maar maakte geen link tussen zijn eigen sensaties en gevoelens en homoseksualiteit.”*

Inzake de ontdekking van wat homoseksualiteit is, merkt verzoeker vooreerst op dat het voor hem heel moeilijk is om zich precies te herinneren wanneer hij voor het eerst over homoseksualiteit heeft horen spreken. Hij legde op dat moment niet perse een link tussen zijn eigen sensaties en gevoelens en zijn seksuele oriëntatie. Het besef van zijn homoseksualiteit is progressief gebeurd en niet van de ene dag op de andere omdat hij plotseling heeft horen spreken over een man die een andere man had gekust. In de kranten werd homoseksualiteit beschreven als iets duivelachtig dat niet toegestaan was door de Bijbel (notities PO II, p. 7) en verzoeker legde dan ook geen duidelijke link tussen zijn nieuwe sensatie en gevoelens, die hij aangenaam vond, en homoseksualiteit, dat in Angola gelijkgesteld wordt met homoseksualiteit (notities PO I, p. 17). Hij benadrukt verder dat deze feiten zich 7 jaar geleden hebben

afgespeeld toen hij amper 14 jaar oud was en zijn herinneringen zijn niet meer zo scherp als vroeger. Verzoeker betoogt dat *“Menen dat verzoeker zich absoluut moet herinneren wanneer hij voor de eerste keer heeft horen spreken over homoseksualiteit, omdat hij het zelf leuk vond om naar de penissen van zijn ploegmaten te kijken (wat hij op dat moment nog niet assimileerde met homoseksualiteit), is dan ook te kort door de bocht. Hoe dan ook, heeft verzoeker altijd duidelijk uitgelegd dat hij heeft horen spreken over homoseksualiteit in de kranten, ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud (NPO II, p. 7) “...” en citeert ook zijn verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (notities PO I, p. 16-17).*

Wat betreft zijn reactie en gedrag nadat hij de vijandigheid van de Oegandese gemeenschap ten opzichte van homoseksualiteit ontdekte, benadrukt verzoeker opnieuw dat de perceptie van zijn eigen seksuele oriëntatie en het verband dat hij legde met homoseksualiteit in het algemeen niet een zwart-wit was als wat de commissaris-generaal doet uitschijnen. Hij heeft ook uitgelegd dat hij het niet alleen leuk vond om te kijken naar mannen die orale seks hadden, maar ook mannen en vrouwen die orale seks hadden (notities PO I, p. 17). Verzoeker stelt dat het voor hem dus heel moeilijk is om zijn impulsen, sensaties en gevoelens te definiëren en categoriseren en zoals hij duidelijk uitlegde zag hij homoseksualiteit als iets slechts, aangezien homoseksualiteit in de Oegandese gemeenschap gelijkgesteld wordt aan pedofiele. Hij citeert vervolgens uit zijn verklaringen *“...”* (notities PO I, p. 17). In zijn ogen was homoseksualiteit gelijkgesteld aan pedofilie en ondanks dat hij het leuk vond om naar homoseksuele pornografie te kijken, definieert hij zich trouwens niet als homoseksueel net omdat hij dit gelijkstelde aan pedofilie (notities PO I, p. 17 *“...”*).

Vervolgens gaat verzoeker in op de relatie van verzoeker met N.. Wat de aantrekking tot N. betreft heeft verzoeker aangegeven dat hij merkte dat hij zich tot hem aangetrokken voelde, wanneer deze zijn penis aanraakte (notities PO I, p. 16 *“...”*) en hij stelt dat hij doordat hij seksueel opgewonden was, gemerkt dat hij zich tot N. aangetrokken voelde. Verzoeker stelt dat verder dan dit niet moet gezocht worden naar de manier waarop verzoeker merkte dat hij zich aangetrokken voelde tot N.. Deze puur fysische, seksuele opwinding is echter moeilijk te verwoorden in het kader van een interview met een persoon die men niet kent. Verder wijst verzoeker erop dat hij en N. elkaar maar een aantal maanden gekend hebben aangezien verzoeker maar drie maanden in Masaka verbleef (notities PO I, p. 9) en er kan dan ook niet gesproken worden van een diepe, emotionele connectie. Zij hebben besloten om hun seksualiteit verder te ontdekken en verzoeker heeft dit ook zo verwoord tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (notities PO I, p. 16 *“...”* en 18 *“...”*) en tijdens het tweede persoonlijk onderhoud (notities PO II, p. 8 *“...”*). De relatie was vooral gebaseerd op het experimenteren met hun seksualiteit eerder dan op een diepgaande emotionele aantrekking.

Inzake de gesprekken van verzoeker met N. zet verzoeker uiteen dat zij over homoseksualiteit begonnen te spreken omdat zij beiden hadden gemerkt dat zij zich tot elkaar aangetrokken voelden op fysiek vlak. Zij hebben eerst gesproken over wat zij in de kranten zagen en lasen over homoseksuele personen (notities PO I, p. 19). Verzoeker heeft ook een video getoond aan N. van twee mannen die seksuele betrekkingen hadden (*idem*, p. 18) en zij hebben nadien ook opzoeken gedaan op het internet over homoseksualiteit. Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, heeft verzoeker ook uitgelegd wat volgt: *“...”*. Hij stelt dat hij en N. dan ook *lange discussies hebben gevoerd over homoseksualiteit. In tegenstelling tot wat de tegenpartij meent, gingen deze discussies niet enkel over de “positieve” aspecten van homoseksualiteit. Zo heeft verzoeker duidelijk uitgelegd dat zij ook spraken over hun schaamtegevoel, over hun twijfels, over de mening van de Oegandese samenleving over homoseksualiteit, enz (NPO II, p. 9-10, zie hieronder)*.

Inzake de eerste seksuele contacten met N. herhaalt verzoeker dat hij een puber was op dat moment die met zijn seksualiteit wou experimenteren en het lijkt duidelijk op basis van zijn verklaringen dat zij dit als een experiment zagen en hun acties waarschijnlijk minimaliseerden en hij wijst erop dat zij ook de nodige voorzieningen namen om niet gezien te worden door anderen (notities PO II, p. 10).

Inzake het gedrag van verzoeker en N. na hun eerste seksuele betrekking betoogt verzoeker dat hij op een heel concrete wijze zijn innerlijke spanning kunnen verwoorden na de eerste betrekking met N.. Hij heeft uitgelegd dat hij zich tijdens de eerste betrekking heel goed voelde maar nadien heel slecht en citeert (notities PO I, p. 18, *“...”*), dat hij zich in eerste instantie ook beschaamd voelde ten aanzien van N. (notities PO I, p. 19, notities PO II, p. 9), dat hij in eerste instantie N. trachtte te ontwijken (notities PO II, p. 9) en dat hij en N. dit daarna uitvoerig hebben besproken (notities PO I, p. 9, PO II, p. 10). Verzoeker stelt vervolgens: *“Verzoeker en N. zijn later opnieuw fysiek geworden, ondanks de schuldgevoelens van verzoeker. De tegenpartij meent hieromtrent dat het opvallend is dat deze gevoelens van schaamte en dit idee van demonen zomaar konden ‘overruled’ worden door het feit dat N. zei dat verzoeker gewoon zo was. Het lijkt duidelijk dat de tegenpartij hier niets begrijpt van de innerlijke spanning die verzoeker ervaarde toen hij in de buurt van N. was. Ondanks zijn schuldgevoelens, wilde verzoeker natuurlijk zijn seksualiteit experimenteren, omdat dit goed aanvoelde. Toen hij met N. alleen sprak over hun seksualiteit, was het dan ook gemakkelijk om verzoeker, op het moment, te overtuigen om opnieuw seksuele*

betrekking te hebben, omdat hij dit zelf ook aangenaam vond en hij fysiek aangetrokken was door N. Desondanks, gingen de schuldgevoelens niet weg (NPO II, p. 10, "...").

Wat zijn homoseksuele relaties in Europa betreft, betoogt verzoeker als volgt: "Verzoeker kan niet akkoord gaan met de stelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn homoseksuele belevingen in Europa omdat zijn verklaringen over de ontdekking van zijn homoseksualiteit in Oeganda ongeloofwaardig zouden zijn. Homoseksualiteit is in Oeganda verboden en strafbaar. Verzoeker vreest dan ook een terugkeer naar Oeganda omdat hij in Europa ook homoseksuele betrekkingen heeft gehad. Deze vrees is op zich al gegrond, en staat los van de geloofwaardigheid van de homoseksuele belevingen van verzoeker in Oeganda. Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijke onderhoud ook uitgebreide verklaringen afgelegd over zijn relaties in Europa (NPO II, p. 12 - 14 en NPO II, p. 19-24). De verklaringen van verzoeker over zijn relaties in Europa aan de kant schuiven, enkel en alleen op basis van de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker over zijn homoseksuele beleving in Oeganda, is dan ook te kort door de bocht. Voor wat betreft zijn relatie met V., legt verzoeker nogmaals uit dat hij zich niet categoriseerde als zijnde homoseksueel toen hij uit Oeganda is gevlucht. Hij zag V. graag en stelde zich niet al te veel vragen bij zijn relatie. Dit wordt mede uitgelegd door het feit dat verzoeker nog steeds schaamtegevoelens koestert als hij denkt aan zijn seksualiteit. Echter, verzoeker heeft ook duidelijk uitgelegd dat hij zich uiteindelijk niet aangetrokken voelde tot haar, en dat hij de relatie om deze reden heeft stopgezet (NPO II, p. 13) : "...". Verzoeker heeft later tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zijn frustratie en innerlijke spanning trouwens nogmaals op een duidelijke manier verwoord (NPO II, p. 20): "...".

Wat tenslotte het incident betreft waarbij verzoeker en N. kusten volhardt verzoeker dat hij zelf naar de politie is gegaan om bescherming te vragen en te ontsnappen aan de woedende menigte.

Verzoeker besluit dat de commissaris-generaal de ambivalente gevoelens van verzoeker over zijn eigen seksuele ervaringen niet begrijpt en dat de commissaris-generaal verklaringen verwacht van een overtuigde homoseksueel die zijn eigen situatie goed begrijpt en kent en hierover schaamteloos kan denken en spreken. Hij stelt dat dit voor hem absoluut niet het geval is en dat hij ook vandaag nog moeilijkheden heeft om zijn seksuele oriëntatie met 100 % zekerheid te definiëren, hoewel hij zich eerder aangetrokken voelt tot mannen dan tot vrouwen. Hij citeert in dit verband zijn verklaringen (notities PO II, p. 14 "... en p. 20 "..."). Verzoeker betoogt dat voor hem zijn seksuele oriëntatie niet even duidelijk is als wat de commissaris-generaal van hem verwacht en verklaringen en een relaas verwacht die hij niet kan geven aangezien deze niet overeenstemmen met zijn eigen ervaringen. Hij herhaalt dat hij ook vandaag nog grote schaamtegevoelens koestert bij het denken aan zijn seksuele oriëntatie, wat ook blijkt uit zijn verklaringen over zijn relatie met M. toen hij in Spanje was (notities PO II, p. 12 "...") en met N. in België (notities PO II, p. 23, "...").

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op zijn problemen met de clan van zijn familie omwille van zijn opleiding als 'witch doctor'. Hij merkt vooreerst op dat deze problemen amper besproken zijn tijdens zijn persoonlijk onderhoud, hoewel deze problemen losstaan van zijn vrees om terug te keren wegens zijn homoseksualiteit. Ook wat zijn opleiding betreft, werden hem maar een paar vragen gesteld en hij heeft deze zo correct mogelijk beantwoord, zo stelt verzoeker. Hij wijst erop dat deze opleiding 7 jaar geleden plaatsvond en dat het dus logisch is dat hij sommige details is vergeten en wijst erop dat hij wel op een concrete manier heeft geantwoord op de vraag over het medicijn om malaria te bestrijden (notities PO II, p. 16 "..."). Voor het overige werden hem geen vragen gesteld over zijn opleiding, hoewel dit aspect van zijn relaas natuurlijk meer vragen oproept.

Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker en zijn moeder dit probleem niet noemden in het artikel in De Morgen verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting hierover supra.

Verzoeker betoogt vervolgens dat redelijkerwijs moet aangenomen worden dat hij een heel kwetsbaar profiel heeft en wijst in dit verband op het feit dat hij al kind als op driejarige leeftijd verlaten werd door zijn biologische ouders, in Europa is aangekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, hij al 7 jaar in Europa verblijft in onzekerheid over zijn verblijfstoekomst, hij behoort tot een seksuele minderheid, hij zware schaamtegevoelens ervaart om zijn seksuele oriëntatie en hij zelf zegt dat hij eigenlijk niet weet wie hij is (notities PO II, p. 20). Hij stelt dat deze elementen duidelijk een impact kunnen gehad hebben op zijn herinneringen aan wat hij meegemaakt heeft in Oeganda.

Verzoeker houdt vervolgens een theoretische betoog over het voordeel van de twijfel en meent dat dit aan hem moest gegund worden, te meer hij onmogelijk als homoseksueel teruggestuurd kan worden naar zijn land van herkomst.

Verzoeker besluit dat hij vreest terug te keren naar Oeganda omwille van het behoren tot een bepaalde sociale groep, leden van seksuele minderheden in Oeganda. Zijn vrees is actueel en serieus, ongeacht de geloofwaardigheid van de feiten die door verzoeker aangevoerd worden en hij zal zijn homoseksualiteit niet openlijk kunnen ervaren en ook onderworpen worden aan een serieus risico op vervolging. Verzoeker wijst erop dat de Oegandese regering een wet heeft gestemd die homoseksuele betrekkingen criminaliseert en stelt dat het geen twijfel lijdt dat de leden van seksuele minderheden in Oeganda vervolgd worden. Hij citeert ter staving de artikelen: DW, "Uncertain future for LGBT+ rights in Uganda as

controversial bill is passed”, 5 mei 2021, <https://www.dw.com/en/uncertain-future-for-lgbt-rights-in-uganda-as-controversial-bill-is-passed/a-57437925> en Reuters, “*U.N. urges respect for LGBT+ Ugandans ahead of polls*”, 13 januari 2021, <https://www.reuters.com/article/us-uganda-lgbt-aids-trfn-idUSKBN2911JV>. Verzoeker wijst erop dat de Oegandese context ook niet wordt betwist door de commissaris-generaal.

In ondergeschikte orde betoogt verzoeker dat hij onmenselijke of vernederende behandeling vreest ingeval van terugkeer naar Oeganda aangezien hij zijn homoseksualiteit niet openlijk zou kunnen beleven en stelt verder dat hij in Oeganda bijna geen sociaal netwerk meer heeft en bijgevolg geen realistische hervestigingsmogelijkheden.

Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Juridische bijstand;
3. Email van het CGVS naar de raadvrouw van verzoeker, dd. 28.03.2023;
4. Email van de raadvrouw van verzoeker naar het CGVS, dd. 6.04.2023.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of

48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punten 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

4.2. Verzoeker verklaart bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming de Oegandese nationaliteit te bezitten.

Verzoeker legt geen enkel document neer met betrekking tot zijn nationaliteit of identiteit. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dit een *“verdere negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid”*. Artikel 48/6 § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie vormen voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt weliswaar dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers voorgehouden homoseksualiteit en zijn daaraan verbonden vrees voor vervolging, maar niet dat de door verzoeker verklaarde identiteit en Oegandese nationaliteit door de commissaris-generaal in twijfel wordt getrokken. Verzoekers nood aan internationale bescherming werd beoordeeld ten aanzien van Oeganda. In zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het gebrek aan begin van bewijs inzake verzoekers identiteit en reisweg een verdere negatieve indicatie vormen voor zijn geloofwaardigheid, kan redelijkerwijze aangenomen worden dat hiermee de algehele geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt bedoeld.

4.3. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoekers vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Oeganda omwille van zijn seksuele gerichtheid en omdat hij zich voor zijn vertrek uit Oeganda en tegen de wil van zijn familie terugtrok uit de opleiding tot “*witch doctor*”, waartoe volgens zijn verklaringen zijn adoptieouders hem dwongen omdat zij dachten dat hij speciale krachten had vanwege zijn syndactylie.

4.3.1. In de bestreden beslissing wordt omstandig gemotiveerd waarom geen geloof wordt gehecht aan verzoekers verklaring dat hij homoseksueel is en dat hij bijgevolg geen gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele gerichtheid in geval van terugkeer naar Oeganda aannemelijk maakt. Deze conclusie berust op in essentie twee elementen: (1) verzoeker legt doorheen zijn procedures voor internationale bescherming geen eenduidige, coherente verklaringen af over zijn specifieke, persoonlijke vrees en de redenen waarom hij dit vreest; (2) het CGVS is in het licht van de elementen in verzoekers dossier er absoluut niet van overtuigd dat verzoeker homoseksueel is gelet op (i) zijn gedrag in Spanje en de verklaringen die hij er aflegde bij de Spaanse asielautoriteiten, (ii) zijn verklaringen over de ontdekking van zijn homoseksualiteit, en over de redenen waarom hij zich precies aangetrokken voelde tot N. en zijn gesprekken en interacties met N., zijn partner in Oeganda en (iii) zijn verklaringen over het incident dat aan de basis lag van zijn vertrek uit Oeganda.

Verzoeker argumenteert in het verzoekschrift eveneens op uitvoerige wijze in essentie dat de commissaris-generaal ten onrechte geen geloof hecht aan zijn seksuele gerichtheid en daarbij onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn specifieke omstandigheden, de schaamte die hij nog steeds voelt over zijn seksuele oriëntatie, het overwegend fysieke karakter van zijn relatie met N. die plaatsvond tijdens zijn puberteit en het feit dat hij ook vandaag nog moeilijkheden heeft om zijn seksuele oriëntatie met 100 % zekerheid te definiëren.

Wat betreft zijn inconsistente verklaringen over zijn vluchtmotieven die hij in Spanje en België aflegde, wordt in de bestreden beslissing niet alleen gesteund op de door verzoeker aangehaalde redenen die hij volgens hem aanhaalde bij de asielinstanties in Spanje, maar ook op verzoekers verklaringen in een interview met de Belgische krant De Morgen. Zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift kunnen dergelijke verklaringen, bezwaarlijk worden gelijkgesteld met verklaringen afgelegd in het kader van een “*VIB-procedure*”, zoals de bestreden beslissing ten onrechte stelt. De titel en de publicatiedatum zijn niet vermeld op de kopie van het artikel dat zich in het administratief dossier bevindt maar uit de lezing van het bewuste artikel, blijkt dat het gaat om een interview dat zijn situatie als verzoeker om internationale bescherming in België belicht en dat de aanleiding voor het interview onder meer het e-book “*Interviewing an Eagle*” is dat verzoeker publiceerde via Amazon (administratief dossier, landeninformatie, stuk 1). Verzoeker vertelt in het artikel in de Morgen inderdaad over zijn grootvader, het politieke engagement van zijn familie voor de Democratic Party, de dood van zijn vader tijdens een demonstratie, maar anderzijds ook over zijn boek en de moeilijkheden die voortvloeien uit het samenleven van mensen van verschillende nationaliteiten, culturen en geloofsovertuigingen in het opvangcentrum. Ook werd voor het artikel gesproken met de moeder van verzoeker, die kort aan het woord komt over de politieke betrokkenheid van de familie en het feit dat vrienden van verzoeker opgesloten zijn na de protesten tegen de oneerlijke verkiezingen. In het artikel wordt niet gesproken over verzoekers seksuele geaardheid.

De weergave van verzoekers verklaringen in het kader van een interview met een krant zijn naar het oordeel van de Raad *in casu* geen relevante factor voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn vluchtmotieven zoals uiteengezet in de procedure voor de asielinstanties in België en Spanje, zeker gezien de omstandigheid dat verzoeker zich bij de Belgische asielinstanties zich voornamelijk op zijn seksuele gerichtheid baseert om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Uit de bestreden beslissing kan -hoewel voldoende accurate, actuele en objectieve landeninformatie hierover ontbreekt in het rechtsplegingsdossier zoals hierna verder besproken - worden afgeleid dat de commissaris-generaal zelf van oordeel is dat in Oeganda sprake is van homofobie. Indien verzoeker daadwerkelijk homoseksueel is, zoals hij beweert, is het dan ook niet onaannemelijk dat hij ervoor opteert om in een interview met een krant, hierover niet te spreken maar wel over het politiek activisme van zijn familie en de dood van zijn vader tijdens een demonstratie, waarover hij overigens zelf ook sprak tijdens het persoonlijk onderhoud vooraleer het interview in de krant ten berde werd gebracht tijdens het persoonlijk onderhoud (notities PO I, p. 10). Verzoeker verklaarde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud, geconfronteerd met de inhoud van het artikel en gevraagd waarom hij niet sprak over zijn homoseksualiteit, “*Ja, ik heb een boek geschreven en ik ben geïnterviewd en ze hebben het artikel gepubliceerd in de krant*” en “*Ja, omdat ik niet trots ben over mijn verhaal, ik wil het niet delen met mensen. Ik wil het niet allemaal, alles waar de clan met de familie doorging, want de familie, ze zorgen nog steeds voor mijn broer en ook over de lgbt, dat is iets waar ik nog niet trots over voel*” (notities PO II, p. 18). Dat verzoeker tijdens het interview met een journalist naar aanleiding van zijn boek niet sprak over

zijn seksuele gerichtheid kan gelet op het voorgaande en het feit dat het gaat om verklaringen afgelegd in een gesprek met een journalist van een krant voor de publicatie van een artikel en niet in het kader van een asielprocedure, niet worden weerhouden als een relevante factor bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas als dusdanig. De overweging dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker zou besluiten in te gaan op de vraag om een interview als hij het niet zou hebben over de eigenlijke redenen voor zijn vlucht uit Oeganda, en dat de logische optie dan is om helemaal geen interview te geven, is evenmin relevant. Verzoeker heeft tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk aangegeven dat hij werd geïnterviewd naar aanleiding van de publicatie van zijn boek. Dat een verzoeker om internationale bescherming ervoor opteert om niet zijn werkelijke vluchtmotief in een massamedium te onthullen is, onafhankelijk van de aard van deze motieven, een persoonlijke beslissing die gelet op de fundamenteel verschillende en publieke context waarin zij worden afgelegd, geen bruikbare indicatie oplevert voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen afgelegd in de vertrouwelijke context van een persoonlijk onderhoud bij de asielinstantie. Dit is des te meer het geval wanneer verzoeker zijn beschermingsverzoek baseert op zijn vrees voor vervolging omwille van zijn seksuele gerichtheid en de context in zijn land van herkomst door de commissaris-generaal zelf wordt beschouwd als homofobie. De vaststelling dat hij en zijn moeder hierover wel vertelden in het kranteninterview is bijgevolg *in casu* evenmin relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn relaas dan wel zijn algemene geloofwaardigheid.

Verzoeker verklaarde in Spanje bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming evenmin over zijn seksuele oriëntatie en diende zijn verzoek pas vijf maanden na zijn aankomst in het land in. Behalve het Eurodac formulier dat enkel informatie bevat over de datum van het verzoek ingediend in Spanje en de uitkomst ervan, is er geen informatie voorhanden in het rechtsplegingsdossier over het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker er indiende. De Raad stelt vast dat verzoeker zelf verklaarde dat hij er zijn seksuele geaardheid niet vermeldde en zich enkel beriep op de problemen met zijn clan als gevolg van het feit dat hij zich onttrok aan zijn opleiding als 'witch doctor'. De Raad wijst erop dat uit het gegeven dat hij vijf maanden wachtte in Spanje om er zijn verzoek om internationale bescherming in te dienen en er zijn seksuele gerichtheid niet vermeldde als dusdanig geen sluitende conclusies kunnen worden getrokken over de waarachtigheid van zijn verklaarde homoseksualiteit. Zoals het Hof van Justitie reeds meermaals heeft geoordeeld kan gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer, *in casu* zijn seksualiteit, kan uit het feit dat een verzoeker, wegens zijn terughoudendheid bij het onthullen van intieme aspecten van zijn leven, niet meteen van bij de eerste asielaanvraag heeft verklaard homoseksueel te zijn, niet de conclusie worden getrokken dat deze verzoeker niet geloofwaardig is (HvJ 2 december 2014, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, pt. 69-71). De UNHCR Richtlijnen voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming die gebaseerd zijn op seksuele oriëntatie wijzen erop dat het regelmatig voorkomt dat LGBTQI+-verzoekers kampen met cultuurgebonden schaamtegevoelens en dat in het algemeen geen negatieve conclusies kunnen worden getrokken uit het feit dat een verzoeker zijn seksuele oriëntatie of genderidentiteit niet heeft onthuld bij de eerst mogelijke gelegenheid (UNHCR, *Guidelines on International Protection* NO. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1, A (2) of the 1951 Convention and/or its Protocol relating to the Status of Refugees, paragrafen 3, 59 en 63).

Verzoeker betoogt ook dat hij gedurende de eerste maanden legaal verbleef in Spanje als deelnemer aan een voetbalstage en dat hij op dat ogenblik nog minderjarig was. Verzoeker brengt evenwel geen documenten bij waaruit kan blijken dat hij een tijdelijke verblijfsvergunning bezat en dit kan ook niet worden afgeleid uit het administratief dossier. Het is evenwel niet betwist dat verzoeker als niet-begeleide minderjarige werd geregistreerd bij binnenkomst in België en dat geen twijfel werd geuit bij zijn minderjarigheid. Verder blijkt uit het document van de Spaanse Dublin Unit dat hij in 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende in Spanje maar daarbij een andere geboortedatum opgaf, volgens zijn verklaringen de geboortedatum op het valse paspoort waarmee hij vanuit Oeganda naar Spanje reisde. Verzoeker verklaarde dat deze geboortedatum werd gebruikt omdat hij anders niet zonder voogd zou mogen reizen (notities PO I, p. 8) maar dat zijn werkelijke geboortedatum de door hem bij de Belgische autoriteiten opgegeven datum is. Wat er ook van zij, aangezien verzoekers minderjarigheid bij aankomst in België niet werd betwist en het vaststaat dat verzoeker in Spanje een verzoek indiende in 2017, moet er in de huidige stand van zaken vanuit gegaan worden dat verzoeker minderjarig was bij aankomst in Spanje en ongeveer 15 jaar oud, wat mee kan verklaren waarom verzoeker zijn seksuele geaardheid niet vermeldde bij de Spaanse autoriteiten.

Het laattijdige karakter van zijn verzoek in Spanje en de omstandigheid dat hij zelf spontaan verklaarde dat hij in Spanje zich niet beroepen heeft op zijn seksuele gerichtheid bij zijn verzoek om internationale bescherming, kan dan ook volgens de Raad *in casu* niet weerhouden worden als een indicatie van de ongelooftwaardigheid van zijn voorgehouden homoseksualiteit.

4.3.2. De Raad wijst erop dat een homoseksuele geaardheid niet moet bewezen worden, maar dat het volstaat dat deze aannemelijk wordt geacht. Het Hof van Justitie heeft reeds geoordeeld dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gelezen in het licht van artikelen 1 en 7 van het Handvest voor de Grondrechten van de Europese Unie (hierna 'Handvest') er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en video-materiaal aanvaarden. Dit betekent niet dat asielinstanties op basis van verklaringen de beweerdde seksuele oriëntatie van een verzoeker als een vaststaand feit dienen aan te nemen. Het Hof wees erop dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn van toepassing is op alle verzoeken ongeacht de ingeroepen gronden van vervolging en dat het aan de verzoeker is om te wijzen op een seksuele gerichtheid maar dat de bevoegde autoriteiten hun wijze van beoordeling van verklaringen en het bewijsmateriaal dienen aan te passen aan de eigen kenmerken van elke categorie verzoeken met in achtneming van de door het Handvest gewaarborgde rechten. Het Hof oordeelde dat artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn gelezen in het licht van artikelen 1 en 7 van het Handvest er zich tegen verzet dat asielinstanties bewijsmateriaal als demonstratieve homoseksuele handelingen, tests en video-materiaal aanvaarden. Gelet op de gevoeligheid van vragen over iemands persoonlijke levenssfeer en met name zijn seksualiteit, moeten asielinstanties zich onthouden van het gedetailleerd ondervragen over de wijze waarop een verzoeker praktisch invulling geeft aan zijn of haar seksuele gerichtheid (HvJ, gevoegde zaken C-148/13 tot en met C-150/13, *A, B, C tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van: United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR)*, 2 december 2014). Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming die zijn gebaseerd op de seksuele oriëntatie van de verzoeker zijn asielinstanties, wat de geloofwaardigheid van verzoekers beweerdde seksuele oriëntatie betreft, dan ook voornamelijk aangewezen op de verklaringen van de verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud. Het is aan de verzoeker om zijn seksuele gerichtheid aannemelijk te maken en aan de asielinstantie om het onderzoek en met name het persoonlijk onderhoud op dergelijke wijze te organiseren dat verzoeker daartoe de mogelijkheid krijgt en de elementen verzameld worden die deze asielinstantie toelaten om de beweerdde seksuele oriëntatie te beoordelen.

Daarbij moet rekening worden gehouden met het feit dat de seksuele oriëntatie van een individu, de manier waarop hij of zij zich hiervan bewust wordt en ermee omgaat en deze tot uitdrukking brengt per definitie een zeer persoonsgebonden aangelegenheid is. De maatschappelijke en juridische context waarin een persoon zijn seksuele identiteit ontdekt en ontwikkelt is daarbij, naast uiteraard verzoekers specifieke individuele omstandigheden, een belangrijke factor. De mate waarin relaties tussen personen van hetzelfde geslacht algemeen aanvaard of afgewezen worden door de samenleving in het land van herkomst of directe omgeving van een verzoeker om internationale bescherming en al dan niet strafrechtelijk gesanctioneerd worden, kan immers een belangrijke invloed hebben op de wijze waarop een persoon zijn of haar seksuele oriëntatie ontdekt en beleeft. Voldoende objectieve en betrouwbare informatie over deze maatschappelijke en juridische context biedt dus niet alleen nuttige en noodzakelijke informatie bij de inschatting van het vervolgingsrisico, maar is ook een nuttig referentiekader voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de wijze waarop verzoekers bewustwording, en beleving van zijn seksuele identiteit en oriëntatie heeft plaatsgevonden. Dit neemt evenwel niet weg dat van een verzoeker die zich baseert op zijn seksuele gerichtheid, redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij, rekening houden met zijn specifieke omstandigheden, voldoende duiding kan geven bij zijn bewustwordingsproces en de wijze waarop hij deze gerichtheid al dan niet met anderen heeft beleefd.

Het Hof van Justitie heeft er recent opnieuw op gewezen dat in het kader van de samenwerkingsverplichting die rust op de autoriteiten krachtens artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, deze autoriteiten actief met de verzoeker moeten samenwerken om de relevante elementen van het verzoek te bepalen en aan te vullen, dat de beslissingsautoriteit de verzoeken naar behoren dient te behandelen alvorens hierover een beslissing te nemen en dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming *"in alle gevallen met oplettendheid en voorzichtigheid worden uitgevoerd, aangezien de integriteit van de mens en de individuele vrijheden – fundamentele waarden van de Unie – in het geding zijn"*. Het Hof heeft daarbij opnieuw benadrukt dat de samenwerkingsplicht *"inhoudt dat de beslissingsautoriteit, in casu het IPO, de verzoeken niet naar behoren kan behandelen en bijgevolg een verzoek niet ongegrond kan verklaren zonder op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen rekening te houden met, ten eerste, alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst en, ten tweede, alle relevante elementen die verband houden met de individuele status en de persoonlijke situatie van de verzoeker."* Het Hof preciseerde dat wat de relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst betreft, de lidstaten *"ervoor moeten zorgen dat er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in de landen van herkomst van asielzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis (arrest van 22 november 2012, M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 67)"* (HvJ, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland*, Attorney General, 29 juni 2023, punten 48-50 en 54-55). Noch

de bewoordingen van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, noch de rechtspraak van het Hof van Justitie bevatten uitzonderingen op de verplichting van de asielinstanties om actuele en nauwkeurige informatie over het land van herkomst van de verzoeker om internationale bescherming te verzamelen ter ondersteuning van de behandeling en beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. Precies omdat individuele vrijheden in het geding zijn is bij de behandeling van elk verzoek om internationale bescherming voorzichtigheid geboden en kan een behoorlijke behandeling niet gebeuren zonder rekening te houden met alle relevante feiten betreffende de algemene situatie in het land van herkomst.

Artikel 10, lid 3 van de Richtlijn 2013/32/EU bepaalt dat de lidstaten erop toezien dat “de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek” en dat zij er onder meer voor zorgen dat “*b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken*”. Overeenkomstig artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet beoordelen de met het onderzoek belaste instanties het verzoek om internationale bescherming op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden zij rekening met onder meer “*a) alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast*”.

In de bestreden beslissing wordt geconcludeerd dat geen geloof wordt gehecht aan de beweerde seksuele oriëntatie van verzoeker op basis van een analyse van zijn verklaringen over de ontdekking van zijn seksuele oriëntatie, over zijn gesprekken en interacties die hij had met zijn partner N. en over het innerlijke proces dat verzoeker doormaakte.

Doorheen deze analyse verwijst de bestreden beslissing verschillende keren naar de diepgewortelde homofobie in de Oegandese gemeenschap, de vijandige houding van de gemeenschap tegen homoseksuelen en het feit dat de gehele maatschappij rond verzoeker en N. homoseksualiteit als iets wezenlijk slechts beschouwde. De informatie die is opgenomen in de map landeninformatie van het administratief dossier met betrekking tot homoseksualiteit in Oeganda bestaat enkel uit twee Wikipedia publicaties: “*Anti-Homosexuality Act, 2014*” en “*David Kato*” en een artikel van Associated Press in Kampala van 25 februari 2014, getiteld “*Ugandan tabloid prints list of ‘top 2000 homosexuals’*”. Wikipedia wordt in deze artikels aangeduid als “*The Free Encyclopedia*” en het algemeen bekend dat de artikels die op deze online bron verschijnen worden geschreven door vrijwilligers.

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens heeft er in zijn rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM al meermaals op gewezen dat, in geval van een verdedigbare grief op grond van deze bepaling, gelet op het absolute karakter van het verbod op onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing en foltering, de beoordeling van de lidstaten van het risico op schending van deze bepaling adequaat moet zijn en voldoende ondersteund door eigen bronnenmateriaal en op materiaal van andere betrouwbare en objectieve bronnen zoals bijvoorbeeld andere Verdragstaten en niet-Verdragstaten, de Verenigde Naties en gereputeerde niet-gouvernementele organisaties (EHRM, *Salah Sheekh v. The Netherlands, Application no 1948/04*, 11 January 2007, par. 136).

In casu blijkt uit het administratief dossier dat volgens verzoekers verklaringen het proces van zijn bewustwording van zijn homoseksuele geaardheid begon op twaalf-of dertienjarige leeftijd in de context van de voetbalploeg van de school waarin hij speelde (notities PO I, p. 15), maar zich voor het eerst tot een specifieke persoon aangetrokken voelde in 2016 op ongeveer veertienjarige leeftijd toen hij N. leerde kennen. Het betoog van verzoeker dat hij op dat moment een puber was die met zijn seksualiteit wilde experimenteren, dat hij en N. veel hadden gesproken over homoseksualiteit en zich niet zozeer bewust waren van de risico's die zij namen, is gelet op de leeftijd waarop hij deze relatie met N. zou zijn begonnen in de huidige stand van zaken, dan ook niet zonder grond. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook, zoals terecht aangestipt in het verzoekschrift dat volgens zijn verklaringen verzoeker en N. elkaar maar enkele maanden hebben gekend aangezien hij N. in Masaka leerde kennen en verzoeker slechts drie maanden in Masaka verbleef en hij volgens zijn verklaringen na het incident waarop zij beiden betraapt werden, eerst in de gevangenis werd opgesloten en daarna in een detentiecentrum voor jongeren in Kampiringsia (notities PO I, p. 11-12). Dat verzoeker en N. in die korte periode vooral experimenteerden met hun seksualiteit en dat daarbij vooral de fysieke en seksuele aantrekkingskracht een rol speelde eerder dan dat er sprake was van een diepgaande emotionele connectie, zoals wordt

aangevoerd in het verzoekschrift kan in de huidige stand van zaken niet worden uitgesloten, gelet op verzoekers jonge leeftijd toen.

De Raad stelt vast dat de inhoud van de artikels waarop de bestreden beslissing gebaseerd is slechts een beperkt beeld geeft van de situatie van homoseksuelen in Oeganda. Het eerste wikipedia-artikel heeft vooral betrekking op de parlementaire weg die de Anti-Homosexuality Act van 2014 heeft afgelegd en de reacties destijds van de President, evangelisten in de VS en mensenrechtenorganisaties in die periode. Zo er in beperkte mate in een summier sectie over de achtergrond bij dit wetsvoorstel wordt gerefereerd aan uitingen van homofobie door bepaalde personen en organisaties in de periode 2008 en 2009, kan dit geenszins volstaan om een voldoende zicht te krijgen op de maatschappelijke realiteit voor homoseksuelen in Angola in de periode in verzoekers leven waarin hij beweert zich als minderjarige bewust te zijn geworden van zijn homoseksuele gevoelens, en op de huidige situatie in Angola. In dit verband stelt de Raad ook vast dat de voetnoten bij het artikel zich niet in het administratief dossier bevinden. Ook het wikipedia-artikel over David Kato, een LGBTI+ activist die in 2011 thuis werd vermoord, is beperkt tot een beschrijving van zijn specifieke activiteiten, de eigenlijke omstandigheden van de moord en zijn begrafenis. De informatie over de publicatie van een lijst van homoseksuele personen in het blad Rolling Stone waarbij werd opgeroepen tot hun executie in 2010, waarna de publicatie werd verboden door een rechtbank en een lijst van 200 prominente homoseksuelen in de rand van de discussies van de voormelde wet van 2014 illustreert weliswaar het homofobe klimaat in de media in die tijd, maar is te anekdotisch om een nuttig te zijn voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de beweerd homoseksualiteit van verzoeker die toen minderjarig was en, indien geloofwaardig, zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Oeganda *anno* 2024. Hetzelfde geldt voor de twee persartikels die door verzoeker worden geciteerd in het verzoekschrift. Op basis van de gebrekkige landeninformatie die voorligt is het evenmin duidelijk in welke mate homoseksualiteit actueel strafbaar is gesteld en in de praktijk tot strafrechtelijke vervolging leidt. De Raad stelt bijkomend vast dat uit de in het administratief dossier opgenomen Wikipedia artikels niet kan worden afgeleid wie de bron of auteur is van de erin opgenomen informatie, welke expertise de auteur ervan heeft, waarom de informatie is opgenomen en van wanneer het artikel en de erin opgenomen informatie dateert, zodat de betrouwbaarheid ervan niet zonder meer vaststaat.

Gelet op de hoger aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, de vereiste van een toekomstgerichte beoordeling van het beschermingsverzoek en het belang van een globale beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over zijn seksuele oriëntatie, waarbij zowel zijn innerlijk bewustwordingsproces als specifieke ervaringen en beleving van deze seksuele oriëntatie wordt getoetst aan voldoende objectieve en actuele landeninformatie over de behandeling en maatschappelijke perceptie van de LGBTI-gemeenschap in zijn land van herkomst en de *in casu* te beperkte landeninformatie in het administratief en rechtsplegingsdossier met betrekking tot de maatschappelijke context en realiteit waarin LGBTI-persoon, en in het bijzonder minderjarigen zonder uitgesproken profiel hun innerlijk bewustwordingsproces in Oeganda doormaakten, kan niet blijken dat het onderzoek naar verzoekers geloofwaardigheid met betrekking tot zijn voorgehouden seksuele gerichtheid *in casu* met de vereiste zorgvuldigheid is gebeurd en dat de commissaris-generaal heeft voldaan aan haar samenwerkingsplicht zoals uitgelegd door het Hof van Justitie.

In de huidige stand van zaken kunnen de motieven in de bestreden beslissing, gelet op de leeftijd van verzoeker toen hij dit innerlijke bewustwordingsproces doormaakte, de specifieke context waarin zijn gevoelens voor mannen/jongens ontluikten en de korte duur van zijn voorgehouden homoseksuele relatie met N. de conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerd seksuele oriëntatie naar het oordeel van de Raad *in casu* niet schragen, en kan dit evenmin, bij gebrek aan voldoende betrouwbare landeninformatie op behoorlijke wijze door de Raad worden geverifieerd.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad *in casu* in de huidige stand van zaken, gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoeker niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 21 september 2023 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET